

ΝΙΚ. Ι. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ
Π. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ
Καθηγητού τοῦ ἐν Καλλιθέα Γυμνασίου

ΕΚΛΟΓΑΙ

ΕΚ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Κ Α Ι

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΤΩΝ ΗΜΙΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

Κατὰ τὸ νέον ἀναλυτικὸν πρόγραμμα

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΠΕΤΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ - ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 68
1937

ΝΙΚ. Ι. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ
Π. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ
Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Καλλιθέα Γυμνασίου

Αρ. υσ. 17661

ΕΚΛΟΓΑΙ

ΕΚ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

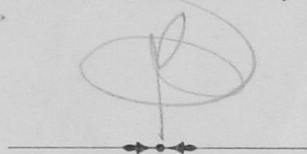
ΚΑΙ

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΤΩΝ ΗΜΙΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

Κατὰ τὸ νέον ἀναλυτικὸν πρόγραμμα

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΠΕΤΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ - ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 68
1937

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγ-
γραφέως.

Ν. Ζαφειρίου

ΤΥΠΟΙΣ ΑΘ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ
Ὁδὸς Λέικα—Στοῦ Σιμοπούλου

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου. Οὗτος ἦτο Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου, καὶ ἤκμασε τὸν β' π. Χ. αἰῶνα. Ἐμορφώθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πλησίον τοῦ μεγάλου Γραμματικοῦ Ἀριστάρχου καὶ ἔγραψεν ἔργα σπουδαῖα. Τὴν φήμην του δὲ ὀφείλει εἰς τὸ ἱστορικόν του ἔργον «Χρονικά», τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ὡς σπουδαία πηγὴ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Ἐπίσης ἔγραψεν ἕτερον ἔργον ἐπιγραφόμενον «Βιβλιοθήκη», τὸ ὁποῖον εἶναι περιληπτικὴ ἐκθεσις τῆς ἀρχαίας μυθολογίας, σφύζονται δὲ ἐξ αὐτῆς τρία μόνον βιβλία. Ἡ ἔντεχνος καὶ μεθοδικὴ κατάταξις τῶν μύθων φανερῶνει ὅτι πρόκειται περὶ βιβλίου προωρισμένου πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων.

Περὶ τοῦ Αἰλιανοῦ. Ὁ Κλαύδιος Αἰλιανός, ὁ ἐπιλεγόμενος σοφιστής, ἦτο Ρωμαῖος τὸ γένος καὶ ἐγεννήθη ἐν Πραίνεστῳ τῆς Ἰταλίας κατὰ τὸν 3ον αἰῶνα μ. Χ. Διδάσκαλον εἶχε τὸν ἐκ Καισαρείας σοφιστὴν Πανσανίαν, ἐγένετο δὲ καὶ ὁ ἴδιος ῥητοροδιδάσκαλος.

Καίτοι Ρωμαῖος ἐξέμαθε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον καὶ ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα εἰς τὰ ὁποῖα παρέχει πολυτίμους εἰδήσεις τῶν ἀρχαίων, ἀνέκδοτα, ποικίλας περιέργους ἱστορίας, περιγραφὰς καὶ ἄλλα, πολύτιμα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν πηγῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἠντλησεν. Ἡ ποικιλία αὕτη τῶν ὑποθέσεων καὶ ἡ καλὴ γλῶσσα εἴλκυε τοὺς ἀναγνώστας, διὸ καὶ πολὺ ἀνεγινώσκοντο τὰ ἔργα του ὑπὸ τε τῶν συγχρόνων του καὶ τῶν μεταγενεστέρων.

Τὰ ἔργα τοῦ Αἰλιανοῦ εἶναι α') **Ποικίλη Ἱστορία** εἰς 14 βιβλία καὶ β') **Περὶ ζώων ἰδιότητος** εἰς 17 βιβλία. Τὸ πρῶτον εἶναι συλλογὴ διαφόρων ἱστοριῶν· εἰς δὲ τὸ δεῦτερον περιγράφει τὰς ψυχικὰς ἰδιότητας διαφόρων ζώων, προτιθέμενος, ὡς λέγει, νὰ δείξῃ ὅτι καὶ τὰ ζῶα ἔχουσι διαφοροὺς ἀρετὰς καὶ κακίας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΚ ΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α'. ΘΕΟΓΟΝΙΑ

1. Οὐρανὸς καὶ Γῆ καὶ τέκνα αὐτῶν.

Οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντὸς ἐδυνάστευσε κόσμου· λαβὼν δὲ γυναῖκα Γῆν ἐτέκνωσε πρῶτους τοὺς Ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, Βριάρεων, Γύην, Κόττον, οἳ μεγέθει τε καὶ δυνάμει ἀνυπέρβλητοι ἦσαν, χεῖρας μὲν ἀνὰ ἑκατόν, κεφαλὰς δὲ ἀνὰ πενήκοντα ἔχοντες. Μετὰ τούτους δὲ αὐτῶν τεκνοῖ Γῆ Κύκλωπας, Ἄργην, Στερόπην, Βρόντην, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἓνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἄλλὰ τούτους μὲν, βουλομένους τῆς ἀρχῆς τὸν πατέρα στερεῆσαι, Οὐρανὸς δῆσας εἰς Τάρταρον ἔρριψε· τεκνοῖ δ' αὐτῆς ἐκ Γῆς παῖδας μὲν τοὺς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας, Ὠκεανόν, Κοῖον, Ὑπερίονα, Ἰαπετὸν καὶ νεώτατον ἀπάντων Κρόνον, θυγατέρας δὲ τὰς κληθείσας Τιτανίδας, Τηθύν, Ῥέα, Θέμιν, Μνημοσύνην, Θοίβην, Διώνην, Θείαν.

Ἄγανακτοῦσα δὲ ἡ Γῆ ἐπὶ τῇ ἀπολείᾳ τῶν εἰς Τάρταρον ῥιφθέντων παιδῶν, πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι τῷ πατρὶ· οἳ δὲ ἐπιτίθενται αὐτῷ καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκβαλόντες τοὺς τε καταταρταρωθέντας ἀνήγαγον ἀδελφοὺς καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ τῷ ἀδελφῷ παρέδωσαν.

2. Κρόνος καὶ Ῥέα καὶ τέκνα αὐτῶν.

Κρόνος λαβὼν τὴν ἀρχὴν τοὺς μὲν ἀδελφοὺς δῆσας ἐν τῷ Ταρτάρῳ καθεῖρξεν· ἐφοβεῖτο γάρ, μὴ καὶ αὐτὸν τῆς

ἀρχῆς ἐκβάλωσι· τὴν δὲ ἀδελφὴν Ῥέαν γυναῖκα λαβὼν, ἐπειδὴ Γῆ τε καὶ Οὐρανὸς προέλεγον αὐτῷ ὑπὸ παιδὸς ἰδίου τὴν ἀρχὴν ἀφαιρεθῆσθαι, κατέπινε τὰ ἐξ αὐτῆς γεννώμενα. Καὶ πρώτην μὲν γεννηθεῖσαν Ἑστίαν κατέπιεν, εἶτα Δῆμητραν καὶ Ἥραν, μεθ' ἧς Πλούτωνα καὶ Ποσειδῶνα. Ὅργισθεῖσα δὲ ἐπὶ τούτοις Ῥέα παραγίγνεται μὲν εἰς Κρήτην, ὅτε τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύγχανε, τίκει δὲ ἐν ἄντρῳ τῆς Δίκτης Δία καὶ τοῦτον δίδωσι τρέφεσθαι Κουρήσιν τε καὶ ταῖς Μελισσέως νύμφαις Ἀδραστεία τε καὶ Ἴδη. Αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας γάλακτι, οἱ δὲ Κουρήτες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες ταῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον, ἵνα μὴ τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς ὁ Κρόνος ἀκούσῃ. Ῥέα δὲ λίθον σπαργανώσασα ἔδωκε Κρόνῳ καταπιεῖν ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα.

3. Πόλεμος Διὸς πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας.

Ἐπεὶ δὲ Ζεὺς ἐγένετο τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν Ὠκεανοῦ συνεργόν, ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον, ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς πρῶτον μὲν ἐξεμεῖ τὸν λίθον, ἔπειτα τοὺς παῖδας, οὓς κατέπιε· μεθ' ὧν Ζεὺς τὸν πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας ἐξήνεγκε πόλεμον.

Μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυτοὺς δέκα, ἣ Γῆ τῷ Διὶ ἔχρησε τὴν νίκην, ἐὰν τοὺς καταταρταρωθέντας (Κύκλωπας καὶ Ἑκατόγχειρας) ἔχῃ συμμάχους· ὁ δὲ τὴν φρουροῦσαν τὰ δεσμὰ αὐτῶν Κάμπην ἀποκτείνας ἔλυσε. Καὶ Κύκλωπες τότε Διὶ μὲν διδάσιν ἀστραπὴν καὶ βροντὴν καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι δὲ κυνῆν, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν· οἱ δὲ τούτοις ὀπλισθέντες κρατοῦσι Τιτάνων καὶ καθείρξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ τοὺς Ἑκατόγχειρας καθιστᾶσι φύλακας· αὐτοὶ δὲ διακληροῦνται περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ λαγχάνει Ζεὺς μὲν τὴν ἐν Οὐρανῷ δυναστείαν, Ποσειδῶν δὲ τὴν ἐν θαλάσσῃ, Πλούτων δὲ τὴν ἐν Ἄιδου.

Β'. ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. Προμηθεύς.

Προμηθεύς, τοῦ Τιτάνος Ἰαπετοῦ υἱός, ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους πλάσας, ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ, λάθρα Διός, ἐν νάρθηκι κρύψας. Ὡς δὲ ἤσθετο Ζεὺς, ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ, τῷ Καυκασῷ ὄρει τὸ σῶμα αὐτοῦ προσηλωσαι· τοῦτο δὲ Σκυθικὸν ὄρος ἐστίν. Ἐν δὴ τούτῳ προσηλωθεὶς Προμηθεύς, πολλῶν ἐτῶν ἀριθμὸν ἐδέδετο· καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν ἀετὸς ἐπιπετόμενος αὐτοῦ τοὺς λοβοὺς ἐνέμετο τῶν ἡπάτων, ἀξανομένων διὰ νυκτός. Καὶ Προμηθεὺς μὲν πυρὸς κλαπέντος δίκην ἔτινε ταύτην, μέχρις Ἡρακλῆς ὕστερον ἔλυσε.

2. Δευκαλίων.

Δευκαλίων ὁ Προμηθέως παῖς βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Φθίαν τόπων γυναῖκα ἠγάγετο Πύρραν τὴν Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας, ἣν πρώτην γυναῖκα θεοὶ ἔπλασαν. Ἐπεὶ δὲ ἀφανίσαι Ζεὺς τὸ χαλκοῦν ἤθελε γένος, ὑποθεμένου Προμηθέως, Δευκαλίων τεκτηνόμενος λάρνακα καὶ τὰ ἐπιτίγδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύρρας εἰσέβη. Ζεὺς δὲ πολὺν ὑετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν, ὥστε διαφθαρῆναι πάντας ἀνθρώπους, ὀλίγων χωρὶς, οἳ συνέφυγον εἰς τὰ πλησίον ὑψηλὰ ὄρη. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῆς θαλάσσης φερόμενος ἐφ' ἡμέρας ἐννέα καὶ νύκτας τὰς ἵσας τῷ Παρνασσῷ προσίσχει, κάκει τῶν ὄμβρων παῦλαν λαβόντων, ἐκθὰς θύει Διὶ Φυξίῳ. Ζεὺς δὲ πέμψας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν ἐπέτρεψεν αἰτεῖσθαι ὅ τι βούλεται· ὁ δὲ αἰρεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. Καί, Διὸς εἰπόντος, ὑπὲρ κεφαλῆς αἴρων ἔβαλε λίθους, καὶ οὓς μὲν

ἔβαλε Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγένοντο, οὓς δὲ Πύρρα, γυναῖκες.

3. Ἑλλην καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γίγνεται δὲ ἐκ Πύρρας Δευκαλίωνι παῖς Ἑλλην, Ἑλληνι δὲ ἐκ νύμφης Ὀρσηίδος γίνονται παῖδες Δῶρος, Ξοῦθος, Αἴολος· καὶ Ξοῦθος μὲν, λαβὼν τὴν Πελοπόννησον, ἐκ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως Ἀχαιὸν ἐγέννησε καὶ Ἴωνα, ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καλοῦνται· Δῶρος δέ, τὴν πέραν χῶραν Πελοποννήσου λαβὼν, τοὺς κατοίκους ἀφ' ἑαυτοῦ Δωριεῖς ἐκάλεσεν· Αἴολος δὲ βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προσηγόρευσεν.

Γ'. ΟΙ ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΙΔΩΝ ΜΥΘΟΙ

1. Παιδικὴ καὶ νεανικὴ ἡλικία τοῦ Ἡρακλέους.

Ἡρακλέους τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ Ἀλκμήνης, παιδὲς ἔντος ὀκταμηνιαίου, δύο δράκοντας ὑπερμεγέθεις Ἡρα ἐπὶ τὴν εὐνὴν ἔπεμψε διαφθαρεῖναι τὸ βρέφος θέλουσα. Ἐπιβοωμένης δὲ Ἀλκμήνης Ἀμφιτρύωνα, Ἡρακλῆς διαναστὰς ἄγχων ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν αὐτοὺς διέφθειρεν. Ἐδιδάχθη δὲ Ἡρακλῆς ἀρματηλατεῖν μὲν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος, παλαίειν δὲ ὑπὸ Αὐτολύκου, τοξεύειν δὲ ὑπὸ Εὐρύτου, ὀπλομαχεῖν δὲ ὑπὸ Κάστορος, κιθαριδεῖν δὲ ὑπὸ Λίνου. ὅς τῇ κιθάρᾳ ὑπὸ Ἡρακλέους πληγεῖς ἀπέθανεν· ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτὸν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε. Δείσας δὲ Ἀμφιτρύων μὴ πάλιν τι ποιήσῃ τοιοῦτον, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὰ βουφόρβεια. Κάκῃ τρεφόμενος μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ πάντων διήνεγκεν. Ἦν δὲ καὶ θεωρηθεὶς φανερὸς ὅτι Διὸς

παῖς ἦν· τετραπηχυαῖον μὲν εἶχε τὸ σῶμα, πυρὸς δὲ ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην· οὐκ ἦστόχει δὲ οὔτε τοξεύων οὔτε ἀκοντίζων. Ἐν δὲ τοῖς βουκολίοις ὑπάρχων ὀκτωκαιδεκαέτης τὸν Κιθαιρώνειον ἀνείλε λέοντα. Οὗτος ὀρμώμενος ἐκ τοῦ Κιθαιρώνος τὰς Ἀμφιτρύωνος ἔφθειρε βόας καὶ τὰς Θεσπίου. Βασιλεὺς δὲ ἦν οὗτος Θεσπιῶν, πρὸς ὃν ἀφίκετο Ἡρακλῆς ἐλεῖν βουλόμενος τὸν λέοντα. Καὶ χειρωσάμενος αὐτὸν τὴν μὲν δορὰν ἠμφιέσατο, τῷ χάσματι δὲ ἐγρήσατο κόρυθι. Εἰπούσης δὲ αὐτῷ τῆς Πυθίας κατοικεῖν ἐν Τίρυνθι καὶ Εὐρυσθεῖ λατρεύειν, ἦλθε καὶ τὸ προσταττόμενον ὑπὸ Εὐρυσθέους ἐτέλει.

2. Οἱ δώδεκα ἄθλοι τοῦ Ἡρακλέους.

Πρῶτον μὲν οὖν ἐπέταξεν αὐτῷ Εὐρυσθεὺς τοῦ Νεμεαίου λέοντος τὴν δορὰν κομίζεῖν· τοῦτο δὲ ζῆφον ἦν ἄτρωτον ἐκ Τυφῶνος γεγεννημένον. Εἰς δὲ τὴν Νεμέαν ἀφικόμενος καὶ τὸν λέοντα μαστεύσας ἐτόξευσε πρῶτον. Ὡς δ' ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα ἀνατεινόμενος τὸ ῥόπαλον ἐδίωκεν· συμφυγόντος δὲ εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον αὐτοῦ, τὴν ἐτέραν ἀπφοδομήσεν εἰσοδόν, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ καὶ περιθεῖς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ κατέσχευεν ἄγχων, ἕως ἔπνιξε, καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας. Εὐρυσθεὺς δὲ καταλαβὼν αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν ἀπέειπε τὸ λοιπὸν αὐτῷ εἰς τὴν πόλιν εἰσιέναι, δεικνύειν δὲ πρὸ τῶν πυλῶν ἐκέλευε τοὺς ἄθλους· φασι δὲ ἔτι δείσας καὶ πύθον αὐτῷ χαλκοῦν εἰσκραυθῆναι ὑπὸ γῆς κατασκευάσει καὶ πέμπων κήρυκα ἐπέταττε τοὺς ἄθλους.

Δεύτερον δὲ ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Λερναίαν ὕδραν κτεῖναι· αὕτη δὲ ἐν τῷ τῆς Λέρνης ἔλει ἐκτραφεῖσα ἐξέβαινε εἰς τὸ πεδίον καὶ τὰ τε βοσκήματα καὶ τὴν χώραν διέφθειρεν· εἶχε δὲ ἡ ὕδρα ὑπερμέγεθες σῶμα, κεφαλὰς ἔχον ἐννέα, τὰς μὲν ὀκτὼ θνητάς, τὴν δὲ μέσην ἀθάνατον.

Ἐπιβάς οὖν ἄρματος, ἡνιοχοῦντος Ἰολάου, παρεγένετο εἰς τὴν Λέρνην· καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔστησεν, τὴν δὲ ὕδραν εὐρῶν ἔν τινι λόφῳ, ὅπου ὁ φωλεὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, βαλὼν βέλεσι πεπυρωμένοις ἠνάγκασεν ἐξελθεῖν, ἐκβαίνουσαν δὲ αὐτὴν πατήσας κατεῖχεν· ἢ δὲ θάτερον τῶν ποδῶν ἠνείχετο περιπλακείσα· τῇ ροπάλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς κόπτων οὐδὲν ἀνύειν ἐδύνατο· μίᾳς γὰρ κοπτομένης κεφαλῆς, δύο ἀνεφύοντο· ἐπεβοήθει δὲ καρκίνος τῇ ὕδρᾳ ὑπερμεγέθης θάκνων τὸν πόδα· διὸ τοῦτον ἀποκτείνας ἐπεκαλέσατο καὶ αὐτὸς βοηθὸν τὸν Ἰόλαον, ὃς μέρος καταπρήσας τῆς ἐγγύς ὕλης τοῖς δαλοῖς ἐπικαίων τὰς ἀνατολὰς τῶν κεφαλῶν ἐκώλυεν ἀνιέναι. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν περιγενόμενος τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας κατώρυξε καὶ βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν· τὸ δὲ σῶμα τῆς ὕδρας ἀνασχίσας τῇ χολῇ τοὺς οἰστοὺς ἔβαψεν. Εὐρυσθεὺς δ' οὐκ ἔφη δεῖν καταριθμῆσαι ἔν τοις δώδεκα τὸν ἄθλον· οὐ γὰρ μόνος, ἀλλὰ μετὰ Ἰολάου τῆς ὕδρας περιεγένετο.

Τρίτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Κερυνίτιν ἔλαφον εἰς Μυκῆνας ἔμπνουν ἐνεγκεῖν· ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἔν Οἰνότη, χρυσοκέρας, Ἀρτέμιδος ἱερά· διὸ καὶ βουλόμενος αὐτὴν Ἡρακλῆς μήτε ἀνελεῖν μήτε τρώσαι συνεδίωξεν ὄλον ἐνιαυτόν· ἐπεὶ δὲ κάμνον τὸ θηρίον τῇ διώξει συνέφυγεν εἰς ὄρος τὸ λεγόμενον Ἀρτεμίσιον, κάκειθεν ἐπὶ ποταμὸν Λάδωνα μέλλουσαν τοῦτον διαβαίνειν τοξεύσας συνέλαβε καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων διὰ τῆς Ἀρκαδίας ἠπείχετο καὶ ἐκόμισεν ἔμπνουν εἰς Μυκῆνας.

Τέταρτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ζῶντα κομίζειν· τοῦτο δὲ τὸ θηρίον ἠδίκηει τὴν Φωφίδα, ὀρμώμενον ἐξ ὄρους, ὃ καλοῦσιν Ἐρύμανθον. Ἡρακλῆς δ' ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν παραγίγνεται, καὶ διώξας αὐτὸν ἔκ τινος λόχμης μετὰ κραυγῆς εἰς χιόνα πολλὴν παρεμμένον ἐμβροχίσας ἐκόμισεν εἰς Μυκῆνας.

Πέμπτον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον τῶν Αὐγέου βοσκημάτων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ μόνον ἐκφορῆσαι τὴν ὄνθον· ἦν δὲ ὁ Αὐγέας βασιλεὺς Ἡλιδος, πολλὰς δὲ εἶχε βοσκημάτων ποιμένας· τούτῳ προσελθὼν Ἡρακλῆς, οὐ δηλώσας τὴν Εὐρυσθέως ἐπιταγὴν, ἔφασκε μιᾷ ἡμέρᾳ τὴν ὄνθον ἐκφορῆσειν, εἰ δώσει τὴν δεκάτην αὐτῷ τῶν βοσκημάτων. Αὐγέας δὲ ἀπιστῶν ὑπισχνεῖται· Ἡρακλῆς δὲ τῆς τε αὐλῆς τὸ θεμέλιον διεῖλε καὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν καὶ τὸν Πηνειὸν σύναγγυς ῥέοντας παροχετεύσας ἐπήγαγεν ἔκρουν δι' ἄλλης ἐξόδου ποιήσας. Εὐρυσθεὺς δὲ οὐδὲ τοῦτον ἐν τοῖς δώδεκα προσεδέξατο ἄθλον λέγων ἐπὶ μισθῷ πεπραχέναι.

Ἑκτον ἐπέταξεν ἄθλον αὐτῷ τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας ἐκδιῶξαι· ἦν δὲ ἐν Στυμφάλῳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας Στυμφαλὶς λεγομένη λίμνη πολλῇ συνηρεφῆς ὕλη· εἰς ταύτην ὄρνεις συνέφυγον ἄπλετοι τὴν ἀπὸ τῶν λύκων ὠρυγὴν δεδοικυῖαι. Ἀμηχανοῦντος οὖν Ἡρακλέους, πῶς ἐκ τῆς ὕλης τὰς ὄρνιθας ἐκβάλῃ, χαλκᾶ κρόταλα δίδωσιν αὐτῷ Ἀθηναῖα παρὰ Ἡφαίστου λαβοῦσα· ταῦτα κρούων ἐπὶ τινος ὄρους τῇ λίμνῃ παρακειμένου τὰς ὄρνιθας ἐφόβει· αἱ δὲ τὸν δοῦπον οὐχ ὑπομένουσαι μετὰ δέους ἀνεπέτοντο, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον Ἡρακλῆς ἐτόξευσεν αὐτάς.

Ἑβδομον ἐπέταξεν ἄθλον τὸν Κρήτα ἀγαγεῖν ταῦρον ἐπὶ τοῦτον παραγενόμενος εἰς Κρήτην Ἡρακλῆς, ἐπειδὴ λαβεῖν ἠέξου, Μίνως εἶπεν αὐτῷ λαμβάνειν διαγωνισαμένῳ. Καὶ λαβὼν πρὸς Εὐρυσθέα διακομίσας ἔδειξε καὶ τὸ λοιπὸν εἶασεν ἄνετον· ὁ δὲ πλανηθεὶς [ἀνά] Σπάρτην τε καὶ Ἀρκυδίαν ἄπασαν καὶ διαβάς τὸν Ἰσθμὸν εἰς Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς ἀφικόμενος τοὺς ἐγχωρίους διελυμαίνετο.

Ὀγδοὸν ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους τοῦ Θρακῆς ἵππους εἰς Μυκήνας κομίζειν· ἦν δὲ οὗτος βασιλεὺς Βιστόνων, ἔθνους Θρακίου [καὶ] μαχιμωπάτου· εἶχε δὲ ἀνθρωποφάγους ἵππους. Πλεύσας οὖν μετὰ τῶν ἐκουσίως

συνεπομένων, βιασάμενος τοὺς ἐπὶ ταῖς φάτναις τῶν ἵππων ὑπάρχοντας, ἤγαγεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν· τῶν δὲ Βιστόνων σὺν ὄπλοις ἐπιβοηθούντων, τὰς μὲν ἵππους παρέδωκεν Ἄβδηρῳ φυλάσσειν, ὃν αἱ ἵπποι διέφθειραν ἐπισπασάμεναι πρὸς δὲ τοὺς Βίστονας διαγωνισάμενος καὶ Διομήδην ἀποκτείνας τοὺς λοιποὺς ἠνάγκαζε φεύγειν, καὶ κτίσας πόλιν Ἄβδηρον παρὰ τὸν τάφον τοῦ διαφθαρέντος Ἄβδηρου τὰς ἵππους κομίσας Εὐρυσθεῖ ἔδωκε· μεθέντος δὲ αὐτὰς Εὐρυσθέως, εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος Ὀλυμπον ἐλθοῦσαι πρὸς τῶν θηρίων ἀπώλοντο.

Ἐνατον ἄθλον Ἡρακλεῖ ἐπέταξε ζωστήρα κομίζειν τὸν Ἴππολύτης· αὕτη δὲ ἐβασίλευεν Ἀμαζόνων, αἱ κατόικουν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμόν, ἔθνος μέγα τὰ κατὰ πόλειμον· ἤσκουν γὰρ ἀνδρείαν. Εἶχε δὲ Ἴππολύτης Ἄρεως ζωστήρα, σύμβολον τοῦ πρωτεύειν ἀπαρῶν· ἐπὶ τοῦτον τὸν ζωστήρα Ἡρακλῆς ἐπέμπετο, λαβεῖν αὐτὸν ἐπιθυμούσης τῆς Εὐρυσθέως θυγατρὸς Ἀδμήτης. Καταπλεύσαντος δὲ αὐτοῦ εἰς τὸν ἐν Θεμισκύρῃ λιμένα καὶ παραγενομένης τε ὡς αὐτὸν Ἴππολύτης καί, τίνος ἦκοι χάριν, πυθομένης καὶ δώσειν τὸν ζωστήρα ὑπισχνουμένης, Ἦρα μιᾶ τῶν Ἀμαζόνων εἰκασθεῖσα τὸ πλῆθος ἐπεφοίτα λέγουσα· «τὴν βασιλῖδα ἀρπάζουσιν οἱ προσελθόντες ξένοι»· αἱ δὲ μεθ' ὄπλων ἐπὶ τὴν ναῦν κατέθεον σὺν ἵπποις. Ὡς δὲ εἶδεν αὐτὰς καθωπλισμένας Ἡρακλῆς, νομίσας ἐκ δόλου τοῦτο γενέσθαι, τὴν μὲν Ἴππολύτην κτείνας τὸν ζωστήρα ἀφαιρεῖται, πρὸς δὲ τὰς λοιπὰς ἀγωνισάμενος ἀποπλεῖ καὶ κομίσας τὸν ζωστήρα εἰς Μυκήνας ἔδωκεν Εὐρυσθεῖ.

Δέκατον δὲ ἐπετάχθη ἄθλον τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐξ Ἐρυθείας κομίζειν· Ἐρύθεια δὲ ἦν Ὀκεανοῦ πλησίον κειμένη νῆσος, ἣ νῦν Γάδαιρα καλεῖται· ταύτην κατόικει Γηρυόνης τριῶν ἔχων ἀνδρῶν συμφυῆς σῶμα συνηγμένον εἰς ἓν κατὰ τὴν γαστέρα, ἐσχισμένον δὲ εἰς τρεῖς ἀπὸ λαγόνων

τε καὶ μηρῶν· εἶχε δὲ φοινικᾶς βουῖς, ὧν ἦν βουκόλος Εὐρυτιῶν, φύλαξ δὲ Ὁρθρος ὁ κύων δικέφαλος. Πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βουῖς Ἡρακλῆς καὶ παρελθὼν Ταρτηρῶν ἐστῆσε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὄρων Εὐρώπης καὶ Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας· καὶ παραγενόμενος εἰς Ἐρύθειαν ἐν ὄρει Ἄθαντι ἀλλύζεται· αἰσθόμενος δὲ ὁ κύων ἐπ' αὐτὸν ὄρμα, ὁ δὲ καὶ τοῦτον τῷ ῥοπάλῳ παίει καὶ τὸν βουκόλον Εὐρυτίωνα τῷ κυνὶ βοηθοῦντα ἀπέκτεινε. Γηρυόνης δὲ καταλαβὼν Ἡρακλέα παρὰ ποταμὸν Ἄνθεμόντα τὰς βουῖς ἀπάγοντα συστησάμενος μάχην τοξευθεὶς ἀπέθανεν. Ἡρακλῆς δὲ τὰς βουῖς Εὐρυσθεὶ κομίσας ἔδωκεν· ὁ δὲ αὐτὰς κατέθυσεν Ἡρα.

Ἐνδέκατον δ' ἐπέταξεν Εὐρυσθεὺς ἄθλον παρ' Ἐσπερίδων χρυσᾶ μῆλα κομίζειν. Ταῦτα δὲ ἦν, οὐχ ὡς τινες εἶπον ἐν Λιβύῃ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος ἐν ὑπερβορείαις· ἃ Διὶ Ἡρα ἔδωρήσατο. Ἐφύλασσε δὲ αὐτὰ δράκων ἀθάνατος, κεφαλὰς ἔχων ἑκατόν· ἐχρήτο δὲ φωναῖς παντοίαις καὶ ποικίλαις. Μετὰ τοῦτου δὲ Ἐσπερίδες ἐφύλαττον, Αἴγλη, Ἐρύθεια, Ἐσπερία, Ἀρέθουσα. Πορευόμενος δὲ δι' Ἰλλυριῶν καὶ σπεύδων ἐπὶ ποταμὸν Ἡριδανόν, ἦκε πρὸς νύμφας Διὸς καὶ Θέμιδος. Αὐταὶ μνηύουσιν αὐτῷ Νηρέα· συλλαβὼν δὲ αὐτὸν κοιμώμενον καὶ παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφὰς ἔδῃσε καὶ οὐκ ἔλυσε πρὶν ἢ ἔμαθε παρ' αὐτοῦ, ποῦ τυγχάνοιεν τὰ μῆλα καὶ αἱ Ἐσπερίδες. Μαθὼν δὲ ἄλλα τε πολλὰ χωρὶα ἐπήλθε καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν κατετόξευσε ἐπὶ τοῦ Κανκάσου τὸν ἐσθίοντα τὸ τοῦ Προμηθέως ἦπαρ ἀετόν, καὶ τὸν Προμηθέα ἔλυσε. Ὡς δὲ ἦκεν εἰς ὑπερβορέους πρὸς Ἄτλαντα, εἰπόντος Προμηθέως αὐτὸν ἐπὶ τὰ μῆλα μὴ πορεύεσθαι, διαδεξάμενον δὲ Ἄτλαντος τὸν πόλον ἀποστέλλειν ἐκεῖνον, πεισθεὶς διεδέξατο. Ἄτλας δὲ δρεψάμενος παρ' Ἐσπερίδων τρία μῆλα ἦκε πρὸς Ἡρακλέα καὶ ἐπὶ γῆς καταθεὶς ταῦτα τὸν πόλον διεδέξατο. Καὶ οὕτως ἀνελό-

μενος αὐτὰ Ἡρακλῆς ἐκόμισεν Εὐρυσθεῖ· ὁ δὲ λαβὼν Ἡρακλεῖ ἐδωρήσατο· παρ' οὗ λαβοῦσα Ἀθηναῖα πάλιν αὐτὰ ἀπέκομισεν.

Δωδέκατον ἄθλον ἐπετάχθη Κέρβερρον ἐξ Ἄιδου κομίζειν· εἶχε δὲ οὗτος τρεῖς μὲν κυνῶν κεφαλὰς, τὴν δὲ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ δὲ τοῦ νώτου παντοίων εἶχεν ὄφρων κεφαλὰς· παραγενόμενος οὖν ἐπὶ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς, οὗ τῆς εἰς Ἄιδου καταβάσεως τὸ στόμιον ἔστι, διὰ τούτου κατήει· αἰτοῦντος δὲ αὐτοῦ Πλούτωνα τὸν Κέρβερρον ἐπέταξεν ὁ Πλούτων ἄγειν, χωρὶς ὧν εἶχεν ὄπλων κρατοῦντα· ὁ δὲ εὐρῶν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις τοῦ Ἀχέρροντος τῷ τε θύρακι συμπεφραγμένους καὶ τῇ λεοντῇ συσκευασθεῖς καὶ περιβαλὼν τῇ κεφαλῇ τὰς χεῖρας οὐκ ἀνήκε· καίπερ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρὰν δράκοντος· κρατῶν δ' ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ ἄγχων τὸ θηρίον ἔπεισε· συλλαβὼν οὖν αὐτὸν ἦκε διὰ Τροιζῆνος ποιησάμενος τὴν ἀνάβασιν. Εὐρυσθεῖ δὲ δείξας τὸν Κέρβερρον πάλιν ἐκόμισεν εἰς Ἄιδου.

3. Ἡρακλέους τελευτή.

Ἡρακλῆς παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηιάνειραν ἐμνηστεύσατο· καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς Ἀχελῶνον εἰκασμένον ταύρῳ περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων. Καὶ τὴν μὲν Δηιάνειραν ἄγεται, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶνος λαμβάνει· δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἰμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου· τοῦτο δὲ δύναμιν εἶχε τοιαύτην ὥστε βρωτὸν ἢ ποτόν, ὅπερ εὐξαίτο τις, παρέχειν ἄφθονον. Εὐωχούμενος δὲ παρὰ Οἰνεῖ κονδύλῳ πλήξας ἀπέκτεινεν Ἀρχιτέλους παῖδα Εὐνομον· συγγενῆς δὲ Οἰνέως οὗτος· ἀλλ' ὁ μὲν πατήρ τοῦ παιδός, ἀκουσίως γεγεννημένου τοῦ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνει, Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον τὴν φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε καὶ διέγνω πρὸς Κήρυκα εἰς Τραχίνα ἀπιέ-

ναι. Ἄγων δὲ Δηιάνειραν ἐπὶ ποταμὸν Εὐήγον ἤγειν, ἐν ᾧ Νέσσον τὸν Κένταυρον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν· ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν προσκαλεσάμενος Δηιάνειραν εἶπεν, εἴ θέλει φίλτρον πρὸς Ἑρακλέα ἔχειν, τὸ βυὸν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα φυλάξαι παρ' ἑαυτῆ· ἡ δὲ ἐποίησε τοῦτο.

Ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχίνα, στρατιὰν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροιζεν Εὐρύτου τὸν βασιλέα τιμωρήσασθαι θέλων. Κτείνας δὲ μετὰ τῶν παίδων Εὐρύτου αἶρει τὴν πόλιν καὶ θάψας τῶν οὖν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας καὶ λαφυραγωγῆσας τὴν πόλιν ἤγειν Ἰόλην τὴν Εὐρύτου αἰχμάλωτον· καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ Διὸς βωμὸν ἰδρύσατο. Μέλλων δὲ ἱεουργεῖν εἰς Τραχίνα τὸν κήρυκα ἔπεμψε λαμπρὰν ἐσθῆτα οἶσοντα· παρὰ δὲ τούτου τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δηιάνειρα πυθομένη καὶ δεῖσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα ἀληθῶς φίλτρον εἶναι τὸ βυὸν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν· ἐνδὺς δὲ Ἑρακλῆς ἔθυσεν. Ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος ὁ τῆς ὕδρας ἰδὸς τὸν χρῶτα ἔσηπεν, ἔνθα δὴ περιαλγῶν τὸν μὲν χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι, συναπεσπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτῷ· τοιαύτη δὲ συμφορὰ κατασχεθεὶς εἰς Τραχίνα κομίζεται. Δηιάνειρα μὲν οὖν αἰσθημένη τὸ γεγονός ἐαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἑρακλῆς δὲ παραγεγόμενος εἰς Οὔτην ὄρος (ἔστι δὲ τοῦτο Τραχινίων), ἐκεῖ πύρραν ποιήσας ἐκέλευεν ἐπιθάντος [αὐτοῦ] ὑφάπτειν. Μηδενὸς δὲ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας παριῶν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων ὑφῆψε· τούτῳ καὶ τὰ τόξα ἐδωρήσατο Ἑρακλῆς. Καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστᾶν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι.

4. Κάθοδος τῶν Ἑρακλειδῶν.

Μετχοστάντος Ἑρακλέους εἰς θεοὺς, οἱ παῖδες αὐτοῦ

N. Ζαφειρίου. Ἐχλογαὶ ἐκ τοῦ Ἀπολλοδώρου καὶ Αἰλιανοῦ 2
Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

φυγόντες Εύρυσθέα πρὸς Κήρυκα παρεγένοντο· ὥς δὲ ἐκεῖ-
νους ἐκδιδόναι λέγοντος Εύρυσθέως καὶ πόλεμον ἀπειλοῦν-
τος ἐδεδοίκεσαν, Τραχίνα καταλιπόντες διὰ τῆς Ἑλλάδος
ἔφυγον. Διωκόμενοι δὲ ἦλθον εἰς Ἀθήνας καὶ καθεσθέντες
ἐπὶ τὸν ἐλέου βωμὸν ἤξιουν βοηθεῖσθαι. Ἀθηναῖοι δὲ οὐκ
ἐκδιδόντες αὐτοὺς πρὸς τὸν Εύρυσθέα πόλεμον ὑπέστησαν
καὶ τοὺς μὲν παῖδας αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, Ἴφιμέδοντα, Εὐ-
ρύβιον, Μέντορα, Περιμήδην ἀπέκτειναν· αὐτὸν δὲ Εὐρυ-
σθέα φεύγοντα ἐφ' ἄρματος καὶ πέτρας ἤδη παριππεύοντα
Σκειρωνίδας κτείνει διώξας Ἴλλος. Καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν
ἀποτεμῶν Ἀλκμήνη δίδωσιν· ἡ δὲ κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἐξώρυξεν αὐτοῦ.

Ἀπολομένου δὲ Εύρυσθέως, ἐπὶ Πελοπόννησον ἦλ-
θον οἱ Ἡρακλεῖδαι καὶ πάσας εἶλον τὰς πόλεις· ἐνιαυτὸν
δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ καθόδῳ γενομένοις φθορὰ πᾶσαν Πελο-
πόννησον κατέσχε, καὶ ταύτην γενέσθαι χρησμὸς διὰ τοὺς
Ἡρακλεΐδας ἐδήλου· πρὸ γὰρ τοῦ δέοντος αὐτοὺς κατελθεῖν·
Ὅθεν ἀπολιπόντες Πελοπόννησον ἦλθον εἰς Μαραθῶνα κά-
κει κατῆκον. Τληπόλεμος οὖν κτείνας οὐκ ἐκὼν Δικύ-
μνιον φεύγων μετ' οὐκ ὀλίγων ἦκεν εἰς Ῥόδον κάκει κατῆ-
κει. Ἴλλος δὲ τὴν μὲν Ἰόλην κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἐντολήν
γυναῖκα ἠγάγετο, τὴν δὲ κάθοδον ἐξήτει τοῖς Ἡρακλεΐδαις
κατεργάσασθαι. Διὸ παραγενόμενος εἰς Δελφοὺς ἐπυθάν-
ετο, πῶς ἂν κατέλθοιεν· ὁ δὲ θεὸς ἔφησε περιμείναντας
τὸν τρίτον καρπὸν κατέρχεσθαι· νομίσας δὲ Ἴλλος τρίτον
καρπὸν λέγεσθαι τὴν τριετίαν, τοσοῦτον περιμείνας χρόνον
σὺν τῇ στρατῷ κατῆει, ἀλλ' οὔτε τούτῳ οὔτε Κλεοδαίῳ
οὔτε Ἀριστομάχῳ συνέβη τῆς Πελοποννήσου κρατῆσαι·
ἐπεὶ δὲ ἠνδρώθησαν οἱ Ἀριστομάχου παῖδες, ἐχρῶντο περὶ
καθόδου· τοῦ θεοῦ δὲ εἰπόντος ὅ,τι καὶ τὸ πρότερον, Τή-
μενος ἠτιᾶτο λέγων τούτῳ πεισθέντας ἀτυχεῖσθαι· ὁ δὲ θεὸς
ἀντεῖπε τῶν ἀτυχημάτων αὐτοὺς αἰτίους εἶναι· τοὺς γὰρ

χρησμούς οὐ συμβάλλειν· λέγειν γὰρ οὐ γῆς, ἀλλὰ γενεᾶς καρπὸν τρίτον. Ταῦτα Τῆμενος ἀκούσας ἠτοίμαζε τὸν στρατὸν καὶ ναῦς ἐπήξατο τῆς Λοκρίδος, ἔνθα νῦν ἀπ' ἐκείνου ὁ τόπος Ναύπακτος λέγεται· ἐκεῖ δὲ ὄντος τοῦ στρατεύματος, Ἄριστόδημος κεραυνωθεὶς ἀπέθανε παῖδας καταλιπὼν ἐξ Ἄργείας τῆς Αὐτεσίωνος διδύμου, Εὐρυσθένης καὶ Προκλέα.

Συνέβη δὲ καὶ τὸν στρατὸν ἐν Ναυπάκτῳ συμφορὰ περιπεσεῖν· ἐφάνη γὰρ αὐτοῖς μάντις χρησμούς λέγων καὶ ἐνθεάζων, ὃν ἐνόμισαν μάγον εἶναι ἐπὶ λύμῃ τοῦ στρατοῦ πρὸς Πελοποννησίων ἀπεσταλμένον. Τοῦτον βαλὼν ἀκοντίῳ Ἰππότης ὁ Φύλαντος τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρακλέους τυχὼν ἀπέκτεινεν· οὕτω δὲ γενομένου τούτου, τὸ μὲν ναυτικὸν διαφθαρεῖσθαι τῶν νεῶν ἀπώλετο, τὸ δὲ πεζὸν ἠτύχησε λιμῷ, καὶ διελύθη τὸ στρατεύμα· χρωμένον δὲ περὶ τῆς συμφορᾶς Τημέμου καὶ τοῦ θεοῦ διὰ τοῦ μάντεως γενέσθαι ταῦτα λέγοντος καὶ κελεύοντος φυγαδεῦσαι δέκα ἔτη τὸν ἀνελόντα καὶ χρήσασθαι ἡγεμόνι τῷ τριοφθάλμῳ, τὸν μὲν Ἰππότην ἐφυγάδευσαν, τὸν δὲ τριοφθαλμὸν ἐζήτησαν· καὶ περιτυγχάνουσιν Ὁξύλῳ τῷ Ἀνδραίμονος, ἐφ' ἵππου καθημένῳ, μονοφθάλμῳ (τὸν γὰρ ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἐξεκέκοπτο τόξῳ)· ἐπὶ φόνῳ γὰρ οὗτος φυγὼν εἰς Ἥλιν, ἐκεῖθεν εἰς Αἰτωλίαν ἐνιαυτοῦ διελθόντος ἐπανήρχετο. Συμβαλόντες οὖν τὸν χρησμὸν τοῦτον ἡγεμόνα ποιοῦνται καὶ συμβαλόντες τοῖς πολεμίοις καὶ τῷ πεζῷ καὶ τῷ ναυτικῷ προτεροῦσι στρατῷ καὶ Τισαμενὸν κτείνουσι τὸν Ὀρέστου· θνήσκουσι δὲ συμμαχοῦντες αὐτοῖς οἱ Αἰγυμίου παῖδες, Πάμφυλος καὶ Δύμας.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκράτησαν Πελοποννήσου, τρεῖς ἰδρῦσαντο βωμούς Πατρῶν Διός, καὶ ἐπὶ τούτων ἔθυσαν καὶ ἐκκληροῦντο τὰς πόλεις. Πρώτη μὲν οὖν λῆξις Ἄργος, δευτέρα Λακεδαιμόνων, τρίτη δὲ Μεσσήνη. Κομισάντων δὲ ὕδριαν ὕδατος, ἔδοξε φῆγον βαλεῖν ἕκαστον. Τῆμενος οὖν καὶ οἱ Ἄριστοδήμου παῖδες, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης, ἔβαλον λίθους. Κρε-

σφόντης δὲ βουλόμενος Μεσσήνην λαχεῖν γῆς ἐνέβαλε βῶλον· ταύτης δὲ διαλυθείσης, ἔδει τοὺς δύο κλήρους ἀναφανῆναι· ἔλκυθείσης δὲ πρώτης μὲν τῆς Τημένου, δευτέρας δὲ τῆς τῶν Ἀριστοδήμου παίδων, Μεσσήνην ἔλαβε Κρεσφόντης· ἐπὶ δὲ τοῖς βωμοῖς, οἷς ἔθυσαν, εὔρον σημεῖα κείμενα οἱ μὲν λαχόντες Ἄργος φρῦνον, οἱ δὲ Λακεδαίμονα λαχόντες δράκοντα, οἱ δὲ Μεσσήνην ἀλώπεκα. Περὶ δὲ τῶν σημείων ἔλεγον οἱ μάντιες τοῖς μὲν τὸν φρῦνον καταλαβοῦσιν ἐπὶ τῆς πόλεως μένειν ἄμεινον (οὐ γὰρ ἔχειν ἀλκὴν πορευόμενον τὸ θηρίον), τοὺς δὲ δράκοντα καταλαβόντας δεινοὺς ἐπιόντας ἔλεγον ἔσεσθαι, τοὺς δὲ τὴν ἀλώπεκα δολίους.

Δ'. ΘΗΒΑΪΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. Ὁ Οἰδίπους φονεύει τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

Μετὰ τὴν Ἀμφίονος τελευταίην Λαΐος τὴν βασιλείαν τῶν Θηβῶν παραλαβὼν ἠγάγετο Ἰοκάστην Μεινοικέως θυγατέρα· χρήσαντος δὲ τοῦ θεοῦ μὴ γενναῖν (τὸν γὰρ γεννηθησόμενον πατρόκτονον ἔσεσθαι), γενναῖ, καὶ τὸ γεννηθὲν δίδωσι νομῆ ἐκθεῖναι, περόναις διατρέψας τὰ σφυρά. Ἄλλ' οὗτος μὲν ἐξέθηκεν εἰς Κιθαιρῶνα, Πολύβου δὲ βουκόλοι, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, τὸ βρέφος εὐρόντες πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Περιβοίαν ἤνεγκαν. Ἡ δὲ ἀνελοῦσα ὑποβάλλεται, καὶ θεραπεύσασα τὰ σφυρά Οἰδίπουν καλεῖ, τοῦτο θεμένη τὸ ὄνομα διὰ τὸ τοὺς πόδας ἀνοιδῆσαι. Τελειωθείς δὲ ὁ παῖς, καὶ διαφέρων τῶν ἡλίκων ἐν ῥώμῃ, διὰ φθόνον ὠνειδίζετο ὑπόβλητος. Ὁ δὲ πυνθανόμενος παρὰ τῆς Περιβοίας μαθεῖν οὐκ ἠδύνατο· ἀφικόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς περὶ τῶν ἰδίων ἐπυνθάνετο γονέων. Ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτῷ εἰς πατρίδα μὴ πορεύεσθαι· τὸν μὲν γὰρ πατέρα φονεύσειν, τὴν δὲ μητέρα.

γυναῖκα ἔξειν. Τοῦτο ἀκούσας, καὶ νομίζων ἔξ ὧν ἐλέγετο γεγενῆσθαι, Κόρινθον μὲν ἀπέλιπεν, ἐφ' ἄρματος δὲ διὰ τῆς Φωκίδος φερόμενος συντυγχάνει κατὰ τινα στενὴν ὁδὸν ἐφ' ἄρματος ὀχουμένῳ Λαίῳ καὶ Πολυφόντῃ· κῆρυξ δ' οὗτος ἦν Λαίου. Καὶ κελεύσαντος ἐκχωρεῖν, καὶ δι' ἀπειθειαν καὶ ἀναβολὴν κτείναντος τῶν ἵππων τὸν ἕτερον, ἀγανακτήσας Οἰδίπους καὶ Πολυφόντην καὶ Λαίον ἀπέκτεινε καὶ παρεγένετο εἰς Θήβας.

2. Τὸ αἶνιγμα τῆς Σφιγγός.

Λαίου τεθνηκότος Κρέων ὁ Μεναικίως τὴν βασιλείαν παραλαμβάνει· τούτου δὲ βασιλεύοντος οὐ μικρὰ συμφορὰ κατέσχε Θήβας. Ἐπεμψε γὰρ Ἡρα Σφιγγα, ἡ μητρὸς μὲν Ἐχιδνῆς ἦν, πατρὸς δὲ Τυφῶνος, εἶχε δὲ πρόσωπον μὲν γυναικίως, στήθος δὲ καὶ βᾶσιν καὶ οὐρὰν λέοντος καὶ πτέρυγας ὄρνιθος. Μαθοῦσα δὲ αἶνιγμα παρὰ Μουσῶν ἐπὶ τὸ Φίειον ὄρος ἐκαθέζετο, καὶ τοῦτο προὔτεινε Θηβαίους. Ἦν δὲ τὸ αἶνιγμα, τί ἐστὶν ὃ μίαν ἔχον φωνὴν τετράπου· καὶ δίπου καὶ τρίπου γίνεται; Χρημοῦ δὲ Θηβαίους ὑπάρχοντος, τηνικαῦτα ἀπαλλαγῆσεσθαι τῆς Σφιγγὸς ἤνικα ἂν τὸ αἶνιγμα λύσῃσι, καὶ συνιόντων εἰς αὐτὸ πολλάκις, ἐζήτηται τί τὸ λεγόμενόν ἐστιν, ἐπὰν δὲ μὴ εὑρισκόν, ἀρπάσασα ἓνα κατεβίβρωσκε. Πολλῶν δὲ ἀπολλυμένων, καὶ τὸ τελευταῖον Αἴμονος τοῦ Κρέοντος, κηρύσσει Κρέων τῇ τὸ αἶνιγμα λύσοντι καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν Λαίου δώσειν γυναῖκα. Οἰδίπους δὲ ἀκούσας ἔλυσεν, εἰπὼν τὸ ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς λεγόμενον ἄνθρωπον εἶναι· γενναῖσθαι μὲν γὰρ τετράπου βρέφος τοῖς τέτταρσιν ὀχούμενον κώλοισι, τελειούμενον δὲ τὸν ἄνθρωπον δίπου εἶναι, γηρῶντα δὲ τρίτην προσλαμβάνειν βᾶσιν τὸ βᾶκτρον. Ἡ μὲν οὖν Σφιγξ ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἑαυτὴν ἔρριπεν, Οἰδίπους δὲ καὶ τὴν βασιλείαν πα-

ρέλαβε, καὶ τὴν μητέρα γυναῖκα ἔσχεν ἀγνοῶν, καὶ παῖδας ἐτέκνωσεν ἐξ αὐτῆς Πολυνεΐκη καὶ Ἐτεοκλέα, θυγατέρας δὲ Ἰσμήνην καὶ Ἀντιγόνην.

Φανέντων δὲ ὕστερον τῶν λανθανόντων, Ἰοκάστη μὲν ἐξ ἀγχόνης ἑαυτὴν ἀνήρτησεν, Οἰδίπους δὲ τὰς ὄψεις τυφλώσας ἐκ Θηβῶν ἠλαύνετο, ἀρὰς τοῖς παισὶ θέμενος, οἱ τῆς πόλεως αὐτὸν ἐκβαλλόμενον θεωροῦντες οὐκ ἐπήμυναν. Παραγενόμενος δὲ σὺν Ἀντιγόνη τῆς Ἀττικῆς εἰς Κολωνόν, ἔνθα τὸ τῶν Εὐμενίδων ἐστὶ τέμενος, καθίζει ἱκέτης, προσδεχθεὶς ὑπὸ Θησέως, καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀπέθανεν.

3. Ὁ πόλεμος τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνεΐκης περὶ τῆς βασιλείας συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δοκεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν. Τινὲς μὲν οὖν λέγουσι πρῶτον ἄρξαντος Πολυνεΐκους παραδοῦναι μετ' ἐνιαυτὸν τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ, τινὲς δὲ πρῶτον Ἐτεοκλέους ἄρξαντος μὴ βούλεσθαι παραδοῦναι τὴν βασιλείαν. Φυγαδευθεὶς δὲ Πολυνεΐκης ἐκ Θηβῶν ἦκεν εἰς Ἄργος. Ἐβασίλευε δὲ Ἄργους Ἄδραστος ὁ Ταλαοῦ· τοῖς τούτου οὖν βασιλείοις νύκτωρ προσπελάζει καὶ συνάπτει μάχην Τυδεῖ τῇ Οἰνέως φεύγοντι Καλυδῶνα. Γενομένης δὲ ἐξαίφνης βοῆς ἐπιφανεῖς Ἄδραστος διέλυσεν αὐτούς, καὶ μάντεώς τινος ὑπομνησθεὶς λέγοντος αὐτῷ κάπρω καὶ λέοντι συζευξαι τὰς θυγατέρας, ἀμφοτέρους εἴλετο νυμφίους· εἶχον γὰρ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὁ μὲν κάπρου προτομήν, ὁ δὲ λέοντος. Ἄγεται δὲ γυναῖκα Δηϊπύλην Τυδεύς, Ἀργεῖην δὲ Πολυνεΐκης, καὶ αὐτούς Ἄδραστος ἀμφοτέρους ὑπέσχετο εἰς τὰς πατρίδας κατάξειν. Καὶ πρῶτον ἐπὶ Θήβας ἔσπευδε στρατεύεσθαι, καὶ τοὺς ἀριστεάς συνήθροιζε.

Συναθροίσας δὲ Ἄδραστος στρατὸν σὺν ἡγεμόσιν ἑπτὰ πολεμῆν ἔσπευδε Θήβας. Οἱ δὲ ἡγεμόνες ἦσαν οἷδε, Ἄδραστος Ταλαοῦ, Ἀμφιάραος Ὀϊκλέους, Καπανεὺς Ἴππονόου, Ἴππομέδων Ἀριστομάχου, οἱ δὲ λέγουσι Ταλαοῦ. Οὗτοι μὲν ἔξ Ἄργους. Πολυνεΐκης δὲ Οἰδίποδος ἐκ Θηβῶν, Τυδεὺς Οἰνέως Αἰτωλός, Παρθενοπαῖος Μελανίωνος Ἀρκάς. Τινὲς δὲ Τυδέα μὲν καὶ Πολυνεΐκη οὐ καταριθμοῦσι, συγκαταλέγουσι δὲ τοῖς ἑπτὰ Ἐτεοκλον Ἴφιος καὶ Μηκιστέα.

Ὡς δὲ ἦλθον εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, πέμπουσι Τυδέα προερόντα Ἐτεοκλεῖ τὴν βασιλείαν παραχωρεῖν Πολυνεΐκει, καθ' ἃ συνέθεντο. Μὴ προσέχοντας δὲ Ἐτεοκλέους, διάπειραν τῶν Θηβαίων Τυδεὺς ποιούμενος, καθ' ἓνα προκαλούμενος πάντων περιεγένετο. Οἱ δὲ πεντήκοντα ἄνδρας ὀπλίσσαντες ἀπιόντα ἐνήδρευσαν αὐτόν. Πάντας δὲ αὐτοὺς χωρὶς Μαίονος ἀπέκτεινε, κάπειτα ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἦλθεν.

Ἄργεῖοι δὲ καθοπλισθέντες προσήεσαν τοῖς τείχεσι καὶ πυλῶν ἑπτὰ οὐσῶν Ἄδραστος μὲν παρὰ τὰς Ὀμολωίδας πύλας ἔστη, Καπανεὺς δὲ παρὰ τὰς Ὠγυγίας, Ἀμφιάραος δὲ παρὰ τὰς Προιτίδας, Ἴππομέδων δὲ παρὰ τὰς Ὀγκαλίδας, Πολυνεΐκης δὲ παρὰ τὰς Ἰψίστας, Παρθενοπαῖος δὲ παρὰ τὰς Ἡλέκτρας, Τυδεὺς δὲ παρὰ τὰς Κρηνίδας. Καθώπλισε δὲ καὶ Ἐτεοκλῆς Θηβαίους, καὶ καταστήσας ἡγεμόνας ἴσους ἴσοις ἔταξε, καὶ πῶς ἂν περιεγένοντο τῶν πολεμίων ἐμαντεύετο. Ἦν δὲ παρὰ Θηβαίους μάντις Τειρεσίας, γενόμενος τυφλὸς τὰς ὁράσεις. Οὐ περὶ τῆς πηρώσεως καὶ μαντικῆς λέγονται λόγοι διάφοροι. Οὗτος οὖν Θηβαίους μαντευομένοις εἶπε νικήσειν, ἐὰν Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος Ἄρει σφάγιον αὐτὸν ἐπιδιδῶ. Τοῦτο ἀκούσας Μενοικεὺς ἑαυτὸν πρὸ τῶν πυλῶν ἔσφαξε. Μάχης δὲ γενομένης οἱ Καδμεῖοι μέχρι τῶν τειχῶν συνεδιώχθησαν, καὶ Καπανεὺς ἀρπάσας κλίμακα ἐπὶ τὰ τεῖχη δι' αὐτῆς ἀνήγει, καὶ Ζεὺς αὐτὸν κεραυνοῖ. Τούτου δὲ γενομένου τροπὴ τῶν Ἀργείων

γίγνεται. Ὡς δὲ ἀπώλλυντο πολλοί, δόξαν ἑκατέροις τοῖς στρατεύμασιν Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνεΐκης περὶ τῆς βασιλείας μονομαχοῦσι, καὶ κτείνουσι ἀλλήλους. Καρτερᾶς δὲ πάλιν γενομένης μάχης οἱ Ἄστακοῦ παῖδες ἤριστευσαν. Ἴσμαρος μὲν γὰρ Ἴππομέδοντα ἀπέκτεινε, Λεάδης δὲ Ἐτέοκλον, Ἀμφίδικος δὲ Παρθενοπαῖον. Μελάνιππος δὲ ὁ λοιπὸς τῶν παίδων Τυδέα τιτρώσκει. Ἡμιθνήτος δὲ αὐτοῦ κειμένου παρὰ Διδὸς αἰτησαμένη Ἀθηναῖα φάρμακον ἤνεγκε, δι' οὗ ποιεῖν ἔμελλεν ἀθάνατον αὐτόν.

Ἀμφιαράφῳ δὲ φεύγοντι παρὰ ποταμὸν Ἴσμηνόν, πρὶν ὑπὸ Περικλυμένου τὰ νῶτα τρωθῆ, Ζεὺς κεραυνὸν βαλὼν τὴν γῆν διέστησεν. Ὁ δὲ σὺν τῷ ἄρματι καὶ τῷ ἡνιόχῳ Βάτωνι ἐκρύφθη, καὶ Ζεὺς ἀθάνατον αὐτόν ἐποίησεν. Ἄδραστος δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων.

Κρέων δὲ τὴν Θηβαίων βασιλείαν παραλαβὼν τοὺς τῶν Ἀργείων νεκροὺς ἔρριψεν ἀτάφους, καὶ κηρύξας μηδένα θάπτειν φυλακᾶς κατέστησεν. Ἀντιγόνη δέ, μία τῶν Οἰδίποδος θυγατέρων, κρύφα τὸ Πολυνεΐκου σώμα κλέψασα ἔθαψε, καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ Κρέοντος αὐτῇ τῷ τάφῳ ζῶσα ἐνεκρύφθη. Ἄδραστος δὲ εἰς Ἀθήνας ἀφικόμενος ἐπὶ τὸν ἐλέου βωμὸν κατέφυγε, καὶ ἱκετηρίαν θεῖς ἠξίου θάπτειν τοὺς νεκρούς. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μετὰ Θησέως στρατεύσαντες αἰροῦσι Θήβας καὶ τοὺς νεκροὺς τοῖς οἰκείοις διδόασι θάψαι.

4. Ὁ πόλεμος τῶν ἐπιγόνων.

Μετὰ δὲ ἔτη δέκα οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες, κληθέντες ἐπίγονοι, στρατεύειν ἐπὶ Θήβας προηροῦντο τὸν τῶν πατέρων θάνατον τιμωρήσασθαι βουλόμενοι. Καὶ μαντευόμενοις αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐθέσπισε νίκην Ἀλκμαίωνος ἡγουμένου. Οἱ δὲ ἡγεμόνα Ἀλκμαίωνα ἐλόμενοι Θήβας ἐπολέμουν. Ἦσαν δὲ οἱ στρατευόμενοι οἷδε, Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος Ἀμφιαράου, Αἰγιαλεὺς Ἀδράστου, Διομήδης Τυδέως, Πρό-

μαχος Παρθενοπαίου, Σθένελος Καπανέως, Θέρσανδρος Πολυνείκους, Εὐρύαλος Μηκιστέως. Οὗτοι πρῶτον μὲν πορθοῦσι τὰς πέριξ κώμας, ἔπειτα τῶν Θηβαίων ἐπελθόντων Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους ἡγουμένου γενναίως μάχονται. Καὶ Λαοδάμας μὲν Αἰγιαλέα κτείνει, Λαοδάμαντα δὲ Ἀλκιμαίων. Καὶ μετὰ τὸν τούτου θάνατον Θηβαῖοι συμφεύγουσιν εἰς τὰ τεῖχη. Τειρεσίου δὲ εἰπόντος αὐτοῖς πρὸς μὲν Ἀργείους κήρυκα περὶ διαλύσεως ἀποστέλλειν, αὐτοὺς δὲ φεύγειν, πρὸς μὲν τοὺς πολεμίους κήρυκα πέμπουσιν, αὐτοὶ δὲ ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπήνας τέκνα καὶ γυναῖκας ἐκ τῆς πολέως ἔφευγον. Νύκτωρ δὲ ἐπὶ τὴν λεγομένην Τιλφοῦσαν κρήνην παραγενομένων αὐτῶν, Τειρεσίας ἀπὸ ταύτης πῶν αὐτοῦ τὸν βίον κατέστρεψε. Θηβαῖοι δὲ ἐπὶ πολὺ διελθόντες, πόλιν Ἐστιαίαν κτίσαντες κατήκκησαν. Ἀργεῖοι δὲ ὕστερον τὸν δρασμὸν τῶν Θηβαίων μαθόντες εἰσάσιν εἰς τὴν πόλιν, καὶ συναθροίζουσι τὴν λείαν, καὶ καθαιροῦσι τὰ τεῖχη. Τῆς δὲ λείας μέρος εἰς Δελφοὺς πέμπουσιν Ἀπόλλωνι καὶ τὴν Τειρεσίου θυγατέρα Μαντώ· ἠῤῥξαντο γὰρ αὐτῇ Θήβας ἐλόντες τὸ κάλλιστον τῶν λαφύρων ἀναθήσειν.

Ε΄. ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ

Διόνυσος ὁ Διὸς καὶ Σεμέλης υἱός, εὐρετῆς ἀμπέλου γενόμενος, Ἦρας μανίαν αὐτῷ ἐμβαλούσης περιπλανᾶται Αἴγυπτόν τε καὶ Συρίαν. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον Πρωτεὺς αὐτὸν ὑποδέχεται βασιλεὺς Αἰγυπτίων, αὐτῆς δὲ εἰς Κύβηλα τῆς Φρυγίας ἀφικνεῖται, κακεῖ καθαρθεὶς ὑπὸ Ῥέας καὶ τὰς τελετὰς ἐκμαθὼν, καὶ λαθὼν παρ' ἐκείνης τὴν στολήν, ἐπὶ Ἰνδοὺς διὰ τῆς Θράκης ἡπείγετο. Λυκούργος δὲ παῖς Δρύαντος, Ἠδωνῶν βασιλεύων, οἱ Στρυμόνα ποταμὸν παροικουῦσιν, πρῶτος ὑβρίσας ἐξέβαλεν αὐτόν. Καὶ Διόνυσος μὲν

εἰς θάλασσαν πρὸς Θέτιν τὴν Νηρέως κατέφυγε, Βάκχαι δὲ ἐγένοντο αἰχμάλωτοι καὶ τὸ συνεπόμενον Σατύρων πλῆθος. ⊕ Αὐτῆς δὲ αἱ Βάκχαι ἐλύθησαν ἐξαίφνης, Λυκούργῳ δὲ μανίαν ἐνεποίησε Διόνυσος. Ὁ δὲ μεμῆνῶς Δρύαντα τὸν παῖδα, ἀμπέλου νομίζων κλῆμα κόπτειν, πελέκει πλήξας ἀπέκτεινε, καὶ ἀκρωτηριάσας αὐτὸν ἐσωφρόνησε. Τῆς δὲ γῆς ἀκάρπου μενούσης, ἔχρησεν ὁ θεὸς καρποφορήσειν αὐτήν, ἂν θανατωθῆ Λυκούργος. Ἡδῶνοί δὲ ἀκούσαντες εἰς τὸ Παγγαῖον αὐτὸν ἀπαγαγόντες ὄρος ἔδησαν, κακεῖ κατὰ Διονύσου βούλησιν ὑπὸ ἵππων διαφθαρεῖς ἀπέθανε.

✕ Διελθὼν δὲ Θράκην καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἅπασαν, στήλας ἐκεῖ στήσας ἦκεν εἰς Θήβας, καὶ τὰς γυναῖκας ἠνάγκασε καταλιπούσας τὰς οἰκίας βακχεύειν ἐν τῇ Κιθαιρῶνι. Πενθεὺς δὲ γεννηθεὶς ἐξ Ἀγαυῆς Ἐχίονι, παρὰ Κάδμου (εἰληφὸς τὴν βασιλείαν, διεκώλυε ταῦτα γίγνεσθαι), καὶ παραγεγνόμενος εἰς Κιθαιρῶνα τῶν Βακχῶν κατάσκοπος ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἀγαυῆς κατὰ μανίαν ἐμελεῖσθη ἐνόμισε γὰρ αὐτὸν θηρίον εἶναι. Δείξας δὲ Θηβαίοις ὅτι θεὸς ἐστίν, Γῆκεν εἰς Ἄργος, κακεῖ πάλιν ὄ τιμώντων ἐξέμηνε τὰς γυναῖκας. Αἱ δὲ ἐν τοῖς ὄρεσι τοὺς ἐπιμαστιδίους ἔχουσαι παῖδας τὰς σάρκας αὐτῶν ἐσιτοῦντο. Βουλόμενος δὲ ἀπὸ τῆς Ἰκαρίας εἰς Νάξον διακομισθῆναι, Τυρρηνῶν ληστρικὴν ἐμισθώσατο τριήρη. Οἱ δὲ αὐτὸν ἐνθήμενοι Νάξον μὲν παρέπλεον, ἠπείγοντο δὲ εἰς Ἀσίαν ἀπεμπολήσοντες. Ὁ δὲ τὸν μὲν ἴστων καὶ τὰς κόπας ἐποίησεν ὄφεις, τὸ δὲ σκάφος ἔπλησε κισσοῦ καὶ βοῆς αὐλῶν· οἱ δὲ ἐμμανεῖς γενόμενοι κατὰ τῆς θαλάσσης ἐφυγον καὶ ἐγένοντο δελφίνες. Ὡς δὲ μαθόντες αὐτὸν θεὸν ἄνθρωποι ἐτίμων, ὁ δὲ ἀναγαγὼν ἐξ Αἰδου τὴν μητέρα, καὶ προσαγορεύσας Θυῶνην, μετ' αὐτῆς εἰς οὐρανὸν ἀνήλθε. ✓

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

1. Φωκίωνος ἀμνησικακία.

Φωκίων ὁ τοῦ Φώκου πολλάκις στρατηγῆσας κατεγνώσθη θάνατον, καὶ ἦν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ καὶ ἔμελλε πιεῖσθαι τὸ κώνειον. Ἐπεὶ δὲ ὤρεξεν ὁ δῆμιος τὴν κύλικα, οἱ προσήκοντες ἤρροντο εἴ τι λέγει πρὸς τὸν υἱόν. Ὁ δὲ «ἐπισκῆπτω αὐτῷ μηδὲν Ἀθηναίοις μνησικακῆσαι ὑπὲρ τῆς παρ' αὐτῶν φιλοτησίας, ἦν νῦν πίνω».

2. Φωκίωνος καὶ Ἐπαμεινώνδου ἀφιλοχρηματία.

Φωκίων πένης ἦν. Ἀλεξάνδρου δὲ πέμψαντος αὐτῷ τάλαντα ἑκατὸν ἠρώτα «διὰ τίνα αἰτίαν μοι δίδωσιν;» Ὡς δ' εἶπον ὅτι μόνον αὐτὸν Ἀθηναίων ἠγεῖται ἡκάλῳ καὶ ἀγαθόν, «οὐκοῦν», ἔφη, «ἐασάτω με τοιοῦτον εἶναι».

Καὶ Ἐπαμεινώνδας δὲ πένης ἦν. Ἰάσονος δὲ αὐτῷ πέμψαντος πενήτηκοντα χρυσοῦς, ὁ δὲ «ἀδίκων», ἔφη, «ἄρχεις χειρῶν». Δανεισάμενος δὲ παρά τινος τῶν πολιτῶν πενήτηκοντα δραχμάς (ἑφόδιον εἰς Πελοπόννησον ἐνέβαλε. Πυθόμενος δὲ τὸν ὑπασπιστὴν αὐτοῦ χρήματα εἰληφέναι παρά τινος τῶν αἰχμαλώτων, «ἐμοὶ μὲν», εἶπεν, «ἀπόδος τὴν ἀσπίδα, σεαυτῷ δὲ πρῶω καπηλεῖον, ἐν ᾧ καταζήσεις· οὐ γὰρ ἔτι κινδυνεύειν ἐθελήσεις, πλούσιος γενόμενος».

3. Ξενοκράτους φιλοικτιρμοσύνη.

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὁ ἑταῖρος Πλάτωνος, τά τε ἄλλα ἦν φιλοικτίρμων καὶ οὐ μόνον φιλόανθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἀλόγων ζῴων ἠλέει. Καὶ οὖν ποτε καθημένου

ἐν ὑπαίθρῳ, διωκόμενος βιάως στρουθὸς ὑπὸ ἱέρακος εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ κατέπτη. Ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο τὸν ὄρνιν, καὶ διεφύλαξεν ἀποκρύψας, ἔσπευτο δὲ διώκων ἀπήλθεν. Ἐπεὶ δὲ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τοῦ φόβου, ἀπλώσας τὸν κόλπον ἀφήκε τὸν ὄρνιν, ἐπειπὼν ὅτι μὴ ἐξέδωκε τὸν ἱκέτην.

X 4. Αἰνεῖου εὐσεβεία.

Ὅτε ἐάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτεῖραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἀλικομένων τύχας καὶ πάντῃ ἐλληνικῶς τοῦτο ἐκήρυξαν, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἐν ὅ,τι καὶ βούλεται τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον. Ὁ οὖν Αἰνεΐας τοὺς πατέρας θεοὺς βραστάσας ἔφερον, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων. Ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληγες καὶ δεῦτερον αὐτῷ κτήμα συνεχώρησαν λαβεῖν· ὁ δὲ τὸν πατέρα πάντῃ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος τοῖς ὅμοις ἔφερον. Ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἦκιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων (κτημάτων ἀπέστησαν) ὁμολογοῦντες ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς γειναμένους δι' αἰδοῦς ἄγοντας καὶ (οἱ φύσει) πολέμιοι ἡμεροὶ γίγνονται. ✓

5. Ταπεινοφροσύνη Πλάτωνος.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἐν Ὀλυμπίᾳ συνεσκήνωσεν ἀγνώσιν ἀνθρώποις καὶ αὐτὸς ὢν αὐτοῖς ἀγνώως. Οὕτω δὲ αὐτοὺς ἐχειρώσατο καὶ ἀνεδίχατο τῇ συνουσίᾳ συνεστιώμενός τε αὐτοῖς ἀφελῶς καὶ συνδιημερεύων ἐν πάσιν, ὡς ὑπερησθῆναι τοὺς ξένους τῇ τοῦ ἀνδρὸς συντυχίᾳ. Οὕτε δὲ Ἀκαδημείας ἐμέμνητο οὔτε Σωκράτους· αὐτὸ γε μὴν τοῦτο ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων. Ἐπεὶ δὲ ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεδέξατο αὐτοὺς εὖ μάλα φιλοφρόνως. Καὶ οἱ ξένοι «ἄγε», εἶπον, «ὦ Πλάτων, ἐπίδειξον ἡμῖν καὶ τὸν ὁμώνυμόν σου τὸν Σωκράτους ὁμιλητὴν καὶ ἐπὶ τὴν Ἀκαδημείαν

ἤγησαι τὴν ἐκείνου καὶ σύστησον τῷ ἀνδρὶ, ἵνα τι καὶ αὐ-
τοῦ ἀπολαύσωμεν». Ὁ δὲ ἡρέμα ὑπομειδιάσας, ὡσπερ οὖν
καὶ εἰώθει, «ἀλλ' ἐγώ», φησὶν, «αὐτὸς ἐκείνός εἰμι». Οἱ δὲ
ἐξεπλάγησαν εἰ τὸν ἄνδρα ἔχοντες μεθ' αὐτῶν τὸν τοσοῦτον
ἠγνόησαν, ἀτύφως αὐτοῦ συγγενομένου καὶ ἀνεπιτηδεύτως
αὐτοῖς καὶ δεῖξαντος ὅτι δύναται καὶ ἄνευ τῶν συνήθων λό-
γων χειροῦσθαι τοὺς συνόντας.

6. Ἡ Λακεδαιμονίων φειδῶ χρόνου.

Λακεδαιμόνιοι δεινὴν ἐποιοῦντο τοῦ χρόνου τὴν φειδῶ,
ταμιευόμενοι πάντα χρόθεν αὐτὸν εἰς τὰ ἐπειγόμενα καὶ μη-
δενὶ τῶν πολιτῶν ἐπιτρέποντες μήτε βραστωνεύειν μήτε βρ-
θυμεῖν εἰς αὐτόν, ὡς ἂν μὴ πρὸς τὰ ἔξω τῆς ἀρετῆς ἀναλι-
σκόμενος εἶτα μάτην διαφθείροιτο. Μαρτύριον τούτου πρὸς
τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο. Ἀκούσαντες οἱ ἔφοροι Λακεδαιμο-
νίων τοὺς Δεκέλειαν καταλαβόντας περιπάτη χρῆσθαι δει-
λινῶ, ἐπέστειλαν αὐτοῖς «μὴ περιπατεῖτε», ὡς τρυφών-
των αὐτῶν μᾶλλον ἢ τὸ σῶμα ἐκπονούντων. Δεῖν γὰρ Λα-
κεδαιμονίους οὐ διὰ τοῦ περιπάτου ἀλλὰ διὰ τῶν γυμνασίων
τὴν ὑγίειαν πορίζεσθαι.

7. Κινέας φαυλότης καὶ Ῥωμαίων ἀρετῆ.

Κινέας ὁ Πύρρου ἰατρός, φασί, πρὸς τὴν βουλήν τῶν
Ῥωμαίων ἔγραψε δι' ἀπέρρητων, καὶ ἤτει χρήματα καὶ
ὕπισχνεῖτο ἀποκτενεῖν φαρμάκοις τὸν Πύρρον. Οἱ δὲ οὐ προ-
σήκοντο τὴν ὑπόσχεσιν δι' ἀρετῆς γὰρ ἴσασι Ῥωμαῖοι ἀγχι-
θοῖ εἶναι, οὐ μὴν διὰ τέχνης καὶ πανουργίας καὶ ἐπιδουλῆς
καταγωνίσασθαι τοὺς ἐχθρούς. Ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ Πύρρῳ
τὴν γνώμην τοῦ Κινέου ἐξέφηναν.

8. Ὅπως οἱ Μυτιληναῖοι τοὺς ἀφισταμένους συμμάχους αὐτῶν ἐτιμωροῦντο.

Ἦνίκα τῆς θαλάσσης ἤρξαν Μυτιληναῖοι, τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐκείνην ἐπήρτησαν, γράμματα μὴ μανθάνειν τοὺς παῖδας αὐτῶν μηδὲ μουσικὴν διδάσκεισθαι· πασῶν κολάσεων ἡγῆσάμενοι βαρυτάτην εἶναι ταύτην, ἐν ἀμουσίᾳ καὶ ἀμαθίᾳ καταβιῶναι.

9. Τί καὶ πῶς ἐδιδάσκοντο οἱ παῖδες τῶν Κρητῶν.

Κρήτες τοὺς παῖδας τοὺς ἐλευθέρους μανθάνειν ἐκέλευον τοὺς νόμους μετὰ τινος μελωδίας, ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται καὶ εὐκολώτερον αὐτοὺς τῇ μνήμῃ διαλαμβάνωσι, καὶ ἵνα μὴ τι τῶν κεκωλυμένων πράξαντες ἀγνοίᾳ πεποιηκέναι ἀπολογίαν ἔχωσι. Δεύτερον δὲ μάθημα ἔταξαν τοὺς τῶν θεῶν ὕμνους μανθάνειν· τρίτον τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐγκώμια.

10. Τὸ σοφὸν τοῦ Σιμωνίδου.

Ἐν τινι συνδείπνῳ παρῆν Σιμωνίδης ὁ Κεῖος καὶ Πausanίας ὁ Λακεδαιμόνιος. Προσέταξεν οὖν ὁ Πausanίας τῷ Σιμωνίδῃ σοφὸν τι εἰπεῖν, ὁ δὲ γελάσας ὁ Κεῖος «μέμνησο», εἶπεν, «ἄνθρωπος ὢν». Τοῦτο παραχρησμά μὲν ἐξεφαύλισε Πausanίας καὶ παρ' οὐδὲν ἔθετο, ὑποτυφόμενος ἤδη εἰς τὸν τοῦ μηδίζειν ἔρωτα, καὶ μεγαλοφρονῶν ἐπὶ τῇ πρὸς βασιλέα ξενίᾳ, ἴσως δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ οἴνου παραφερόμενος. Ἐπεὶ δὲ ἦν πρὸς τῇ Χαλκιοίκῃ καὶ διεπάλασε τῷ λιμῷ καὶ ἔμελλεν ἀποθνήσκειν ἀνθρώπων ἀλγεινότετα, ἀλλὰ τηρικαῦτα ἐμνήσθη τοῦ Σιμωνίδου καὶ ἐξεβόησεν εἰς τρίς «ὦ ξένη Κεῖε, μέγα τι ἄρα χρῆμα ἦν ὁ λόγος σου, ἐγὼ δὲ ὑπ' ἀνοίας οὐδὲν αὐτὸν ᾄμην εἶναι».

11. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὑποτιμῶν τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπελλοῦ γραφεῖσαν εἰκόνα αὐτοῦ.

Ἀλέξανδρος θεασάμενος τὴν ἐν Ἐφέσῳ εἰκόνα ἑαυτοῦ τὴν ὑπὸ Ἀπελλοῦ γραφεῖσαν οὐκ ἐπῆνεσε κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ γράμματος. Εἰσαχθέντος δὲ ἵππου καὶ χρεμετίσαντος πρὸς τὸν ἵππον τὸν ἐν τῇ εἰκόνι ὡς πρὸς ἀληθινὸν καὶ ἐκεῖνον «ὦ βασιλεῦ», εἶπεν ὁ Ἀπέλλης, «ἀλλ' ὁ γε ἵππος ἔοικέ σου γραφικώτερος εἶναι κατὰ πολὺ».

12. Ὁ Ἀλκιβιάδου τύφος ὑπὸ Σωκράτους περιστέλλεται.

Ὅρων ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον ἐπὶ τῇ πλοῦτι καὶ μέγα φρονούντα ἐπὶ τῇ περιουσίᾳ καὶ ἔτι πλέον ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τινα τῆς πόλεως τόπον ἔνθα ἀνέκειτο πινάκιον ἔχον τῆς γῆς περίοδον καὶ προσέταξε τῇ Ἀλκιβιάδῃ τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν. Ὡς δ' εὔρε, προσέταξεν αὐτῷ τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἰδίους διαθρῆσαι. Τοῦ δὲ εἰπόντος «ἀλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσίν», «ἐπὶ τούτοις οὖν», εἶπε, «μέγα φρονεῖς, οἴπερ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσιν ;»

13. Μενεκράτους τύφος.

Μενεκράτης ὁ ἰατρός εἰς τοσοῦτον προήλθε τύφου, ὥστε ἑαυτὸν ὀνομάζειν Δία. Ἐπέστειλε δὲ ποτε ἐπιστολὴν Φιλίππῳ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ τοιαύτην. «Φιλίππῳ Μενεκράτης ὁ Ζεὺς εὖ πράττειν». Ἀντέγραψε δὲ καὶ ὁ Φίλιππος «Φίλιππος Μενεκράτει υγιαίνειν. Συμβουλεύω σοι προσάγειν τοῖς κατὰ Ἀντίκυραν τόποις». Ἠνίττετο δὲ ἄρα διὰ τούτων ὅτι παραφρονεῖ ὁ ἀνὴρ.

Εἰστία ποτὲ μεγαλοπρεπῶς ὁ Φίλιππος, καὶ δὴ καὶ

τούτον ἐπὶ θοίνην ἐκάλεσε καὶ ἰδίᾳ κλίνην αὐτῷ ἐκέλευσε παρεσκευάσθαι, καὶ κατακλινέντι θυμιατήριον παρέθηκε καὶ ἐθυμιάτο αὐτῷ· οἱ δὲ λοιποὶ εἰσιτιῶντο, καὶ ἦν μεγαλοπρεπὲς τὸ δεῖπνον. Ὁ τοίνυν Μενεκράτης τὰ μὲν πρῶτα ἐνεκαρτέρει καὶ ἔχαιρε τῇ τιμῇ· ἐπεὶ δὲ κατὰ μικρὸν ὁ λιμὸς περιῆλθεν αὐτόν, καὶ ἠλέγχετο ὅτι ἦν ἄνθρωπος, καὶ ταῦτα εὐήθης, ἐξαναστάς ἀπιὼν ὄχετο καὶ ἔλεγεν ὑβρίσθαι, ἐμμελῶς πάνυ τοῦ Φιλίππου τὴν ἄνοιαν αὐτοῦ ἐκκαλύψαντος.

14. Γέλωνος ὄνειρον.

Ὁ Συρακόσιος Γέλων κατ' ὄναρ ἐβέβλητο κεραυνῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἐβόα οὐκ ἄμυδρὸν οὐδὲ ἀσθενές, ὡς ἐν ὄνειρῳ, ἀλλ' ἀνδρικῶς, ἅτε δεινῶς ἐκπλαγεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Ὁ δὲ κύων, ὅσπερ αὐτῷ παρεκάθευδεν, ἐκ τῆς βοῆς διαταράχθη, καὶ περιθὰς αὐτόν ὑλάκτει πάνυ σφοδρῶς ἀπειλητικὸν καὶ σύντονον. Καὶ ἐκ τούτων ὁ Γέλων ἅμα τε ἀφυπνίσθη καὶ τοῦ θεοῦ ἀφείθη.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΕΚ ΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α΄. ΘΕΟΓΟΝΙΑ

1. Οὐρανὸς καὶ Γῆ καὶ τέκνα αὐτῶν.

δυναστεύω = εἶμαι κύριος, βασιλεύω.

τεκνῶ (όω) = γεννῶ. — *προσαγορεύω* = ὀνομάζω.

ἀνυπέροβλητος (ἐπίθ.) = ἔκλεινος, τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νᾶ
ὑπερβάλῃ (= νᾶ νικήσῃ), ἀκατανίκητος.

δήσας, μτχ. ἄορ. τοῦ ῥ. δῶ (έω) = δένω.

αὐθις = πάλιν.

ἀγανακτῶ (έω) = εἶμαι τεταραγμένος, ὀργίζομαι.

ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ = διὰ τὴν καταστροφὴν, διὰ τὸ χάσιμο.

Τάρταρος (ό) = μέρος τοῦ Ἄιδου σκοτεινότατον, ἐνθα αἰωνίως ἐθα-
σανίζοντο οἱ ἄδικοι καὶ οἱ ἄσεβεῖς· ἢ κόλασις τῶν ἀρχαίων
ἀντίθ. Ἠλύσια πεδία.

ἐπιθέσθαι, ἀπρμφ. μέσ. ἄορ. τοῦ ῥ. ἐπιτίθημι.

καταταρταρῶ (όομαι) = ῥίπτομαι κάτω εἰς τὸν Τάρταρον.

ἀνήγαγον, ἄορ. β' τοῦ ῥ. ἀνάγω = φέρω ἐπάνω, ἀναβιβάζω.

2. Κρόνος καὶ Ῥέα καὶ τέκνα αὐτῶν.

καθεῖρξε, τοῦ ῥ. *καθείργνυμι* καὶ *καθείρω* = ἐμποδίζω τὴν
ἔξοδον, φυλακίζω.

Ν. Ζαφειρίου. Ἐκλογαὶ ἐκ τοῦ Ἄπολλοδώρου καὶ Αἰλιανοῦ 3

ἀφαιρεθήσεσθαι τὴν ἀρχὴν=ἔτι θὰ στερηθῆ (ὁ Κρόνος) τῆς ἔξουσίας.—*παραγίνομαι*=μεταβαίνω, πηγαίνω.

ἐγκυμονῶ (έω)=ἔχω εἰς τὴν κοιλίαν.

τίκτω=γεννῶ.—*ἄντρον (τό)*=σπήλαιον.

Δίκτη-ης (ή), ὄρος τῆς Κρήτης (ν. Λασιθί), ἐξ οὗ καὶ Δικταῖος ὁ Ζεὺς καλεῖται.

Κουρήτες-ῶν (οἱ)=οἱ ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐν Κρήτῃ.

Μελισσεὺς-έως (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κρήτης.

τῷ γάλακτι=μὲ τὸ γάλα.

Ἀμάθεια-ας (ή), ἦτο ἡ θηλάσασα τὸν Δία αἰξ· ταύτης τὸ κέρας περὶ ποτε, ἐπειδὴ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ παρέχῃ ἄφθονον πᾶν ὅ,τι ἠθελέ τις ἐπιθυμήσει, ἔδωκεν ὁ Ζεὺς εἰς τὰς νόμφας αἱ ὅποιαι ἀνέθρεψαν αὐτόν. Ἐντεῦθεν ἡ παροιμία *κέρας τῆς Ἀμαθείας*, ἐπὶ ἀφθόνου χορηγίας λεγομένη.

τοῖς δόρασι=μὲ τὰ δόρατα, μὲ τὰ κοντάρια.

σπαργανῶ (όω)=περιτυλίσω μὲ φασιάν, φασιώνω.

ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα=ὡς ἂν (ὁ λίθος) ἦτο τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον εἶχε γεννηθῆ.

3. Πόλεμος Διὸς πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας.

ἐγένετο τέλειος=ἔγινε τέλειος ἀνὴρ, ἠνδρώθη.

συνεργός-οὔ (ή)=βοηθός.—*ἐξεμῶ (έω)*=ξερνῶ.

ἐξήνεγκε, ἄορ. ὅ' τοῦ ῥ. ἐκφέρω.—*ἐνιαυτός-οὔ (ὁ)*=ἔτος.

ἔχρησε, τοῦ ῥ. *χρῶ (άω)*=δίδω χρησμόν, προφητεύω.

ὁ φρουρῶν τὰ δεσμά=ὁ δεσμοφύλαξ.

Κάμπη-ης (ή), φοβερὸν τέρας, φυλάττον ἐν τῷ Ταρτάρῳ τοὺς Κύκλωπας καὶ Ἑκατόγχειρας.

ἀποκτείνω=φονεύω.—*λύω*=ἀπολύω, ἐλευθερώνω.

κυνῆ-έη (ή)=κυρίως περικεφαλαία ἐκ δέρματος κυνός, εἶτα δὲ καὶ πᾶσα περικεφαλαία. Ἡ ὑπὸ τῶν Κυκλώπων εἰς τὸν Πλούτωνα δωρηθεῖσα περικεφαλαία εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ καθιστᾷ ἄόρατον τὸν φοροῦντα αὐτήν.

τρίαινα-ης (ή)=δόρυ μὲ τρεῖς αἰχμάς.

κρατῶ (έω)=νικῶ.

καθιστάσι, τοῦ ῥ. *καθίστημι*=ἐγκαθιστῶ, διορίζω.

διακληροῦμαι (δομαι)=ρίπτω κληρὸν.

λαγχάνω=λαμβάνω διὰ κλήρου.—*δυναστεία-ας (ή)*=βασιλεία.

Β'. ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. Προμηθεύς.

λάθρα (ἐπίρρ.) **Διὸς** = κρυφὰ ἀπὸ τὸν Δία.

νάρθηξ-ος (ὄ) = φυτὸν (κ. κουφόξυλο), τοῦ ὁποίου τὸ στέλεχος εἶναι κοῖλον.

ἤσθετο, μέσ. ἄορ. 6' τοῦ ῥ. **αἰσθάνομαι** = ἐννοῶ.

ἐπέταξε, τοῦ ῥ. **ἐπιτάσσω** = διατάσσω.

Ἐφαιστος, (ὄ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑρας, θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ τῆς μεταλλουργίας.

προσηλῶ (ὄω) = καρφώνω. — **ἐν δὴ τούτῳ** = ἐν τούτῳ λοιπόν.

ἐδέδετο ὑπρσν. τοῦ ῥ. **δέομαι** = δένομαι.

ἐπιπέτομαι = πετῶ ἐπάνω. — **ἤπαρ-τος (τὸ)** = συκώτι.

λοβὸς (ὄ) = τὸ ἄκρον (τοῦ ἥπατος). — **νέμομαι** = βόσκω, τρώγω.

διὰ νυκτός = κατὰ τὴν νύκτα.

κλαπέντιος, μτχ. παθ. ἄορ. 6' τοῦ ῥ. **κλέπτω**.

δίκην τίνω = τιμωροῦμαι. — **λύω** = λύω, ἐλευθερώνω.

2. Δευκαλίων.

Φθία (ἡ): 1) πόλις τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸν Σπερχειόν· 2) ἡ ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου μέχρι τοῦ ὄρους Πίνδου χώρα τῆς Θεσσαλίας.

ἄγομαι γυναικα = λαμβάνω σύζυγον, νυμφεύομαι.

ἐπεὶ (σύνδ.) = ὅταν. — **ἀφανίζω** = καταστρέφω, ἐξαφανίζω.

χαλκοῦν γένος = οἱ ζῶντες κατὰ τὸν χαλκοῦν αἰῶνα.

ἐποθεμένου = κατὰ προτροπήν, κατὰ συμβουλήν.

τεκτιηνάμενος, μτχ. μέσ. ἄορ. τοῦ ῥ. **τεκταίνομαι** = ἐπινοῶ, κατασκευάζω.

λάρναξ-ακος (ἡ) = κιβωτός.

τὰ ἐπιτήδεια = τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τροφίμα.

ἐνθήμενος, μτχ. μέσ. ἄορ. 6' τοῦ ῥ. **ἐντίθημι** = θέτω μέσα.

ὕειδς-οῦ (ὄ) = βροχή. — **χέας**, μτχ. ἄορ. τοῦ ῥ. **χέω** = χύνω.

κατέκλυσε, τοῦ ῥ. **κατακλύζω** = πλημμυρίζω.

διαφθαρήναι, ἀπρμφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ ῥ. **διαφθείρω** = καταστρέφω.

χωρίς (πρόθ.)=ἐκτός.— τὰς Ἰσας=ἄλλας τόσας.
προσίσχω=πλησιάζω, σταματῶ.— ὄμβρος-ου (ὄ)=βροχή.
παῦλα (ἦ)=παῦσις· παῦλαν λαμβάνω=παύω.
ἐκβάς, δηλ. ἐκ τῆς λάρνακος.
Φύξις, λέγεται ὁ Ζεὺς ὡς διευκολύνων τὴν ἀποφυγὴν κακοῦ τινοῦ.
αἰροῦμαι (έομαι)=προτιμῶ.
Διὸς εἰπόντος=κατὰ συμβουλήν τοῦ Διός.— αἴρω=σηκώνω.
ὕπερ κεφαλῆς=ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του.
ἔβαλε, ἄορ. 6' τοῦ ῥ. βάλλω=ρίπτω.
οὓς μὲν=ἄσους μὲν (λίθους).

3. Ἕλληνας καὶ παῖδες αὐτοῦ.

γίγνεται=γεννᾶται.
Ἐρεχθεὺς-έως (ὄ), βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς.
ἀφ' ὧν=ἀπὸ τοῦ ὁποῖου.
τὴν πέραν χώραν=τὴν ἀπέναντι χώραν, τὴν ἀντικρῦ, πρὸς
βορρᾶν.
προσαγορεύω=ὀνομάζω.

Γ'. ΟΙ ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΙΔΩΝ ΜΥΘΟΙ

1. Παιδικὴ καὶ νεανικὴ ἡλικία αὐτοῦ.

Ἀλκμήνη (ἦ), θυγάτηρ τοῦ Ἡλεκτρώωνος, βασιλέως τῶν Μυκη-
νῶν, σύζυγος τοῦ Ἀμφιτρώωνος, βασιλέως τῶν Θηβῶν, καὶ
μήτηρ τοῦ Ἡρακλέους.
δράκων-οντος (ὄ)=ὄφις πελώριος τὸ μέγεθος.
εὐνή (ἦ)=κλίνη, κούνια.
ἐπιβοῶμαι (άομαι) τινα=ἐπικαλοῦμαι, προσκαλῶ εἰς βοήθειαν.
διανίσταμαι=ἀνεγείρομαι, σηκώνομαι.
ἄγχω=σφίγγω (τὸν λαίμνον).
ἀρματηλατῶ (έώ)=διευθύνω τὸ ἄρμα.
κιθαρῶδῶ (έώ)=πκίζων τὴν κιθάραν τραγουδῶ.

δείσας, μτχ. ἀορ. τοῦ ἀχρ. ῥ. **δειδω**=φοβοῦμαι.
βουφόρβια-ίων (τά)=ἀγέλη βοῶν· συνών. **βουκόλιον**.
διενεγκών, μτχ. ἀορ. 6' τοῦ ῥ. **διαφέρω**=ὑπερέχω, ὑπερτερῶ.
αἴγλη (ἦ)=λάμψις.
ἀνεῖλε, ἀορ. 6' τοῦ ῥ. **ἀναιρῶ (έω)**=φονεύω
ἐλεῖν, βλ. λ. ἀνεῖλε.
χειροῦμαι (όομαι)=καταβάλλω, φονεύω.
δορὰ (ἦ)=δέρμα.

χάσμα-αιος=χάσμα γῆς, ἀνοιγμα τοῦ στόματος.
κόρυς-υθος (ἦ)=περικεφαλαία.

Εὐρυσθεὺς-έως (ό), υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος Νικίππης, βασιλεὺς τῶν Μυκηναίων. Οὗτος ἕνεκα ἔρκου, τὸν ὁποῖον ὤμοσεν ὁ Ζεὺς, ὅτι ὁ μέλλων νὰ γεννηθῆ κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ γεννηθῆ ὁ Ἑρακλῆς, θὰ ἄρξῃ πάντων τῶν περιούκων, ἐπειδὴ ἐγεννήθη πρὸ τοῦ Ἑρακλέους, τοῦ ὁποῖου ἡ γέννησις ἀνεβλήθη παρεμβάσεως τῆς Ἑρας, εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ καὶ τὸν Ἑρακλέα.

2. Οἱ δώδεκα ἄθλοι τοῦ Ἑρακλέους.

α') **Νεμεαῖος** (ἐπίθ.)=ὁ ἐκ Νεμέας.

ἄτρωτος-ον (ἐπίθ.)=ἀπλήγωτος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πληγωθῆ.

Τυφῶν-ῶνος (ό), υἱὸς τῆς Γῆς, γίγας φοβερός, ἔχων ἑκατὸν κεφαλὰς δράκοντος πυριπνόους. Οὗτος πολεμήσας πρὸς τὸν Δία ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ διὰ κεραυνοῦ.

μαστιεύω=ζητῶ, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ.

μανθάνω=ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι.—**ἀνατείνομαι**=σηκώνω.

ἀμφίστομος-ον (ἐπίθ.)=ὁ ἔχων δύο στόμια, εἰσόδους.

ἀποικοδομῶ (έω)=κλείω διὰ τείχους.

ἐπεισέρχομαι τινι=ἔρχομαι μέσα ἐναντίον τινός.

περιτίθημι τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ=θέτω τὴν χεῖρα περίξ τοῦ τραχήλου, πιάνω ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

κατέχω=κρατῶ.—**καταλαμβάνω**=ἐννοῶ.

ἀπεῖπε, ἀόρ. τοῦ ῥ. **ἀπαγορεύω**=ἀποτρέπω, δὲν ἐπιτρέπω.

τὸ λοιπὸν=τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἐξῆς.

αὐτῷ=διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

β') **Δέσμη (ἦ)**, λίμνη τῆς Ἀργολίδος (γ. Μύλοι).

ὕδρα (ἡ) = ὄφις ἐν τῷ ὕδατι διαιτώμενος, νεροφίδα.

τὴν μέσην = τὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀκτώ.

παραγίγνομαι = ἔρχομαι.

πεπτρωμένοις, μτχ. μέσ. πρκμ. τοῦ ῥ. πυρῶ = πυρακτώνω.

θάτέρω = τῷ ἐτέρῳ. — ἀνέχομαι = ἀνθίσταμαι.

κόπτω = κτυπῶ. — ἀνύω = κατορθώνω.

καταπρήσας, μτχ. ἄορ. τοῦ ῥ. καταπίμπρημι = κατακαίω.

δαλός (δ) = δαυλός.

ἀνατολή (ἡ) = ἀνατολή (τοῦ ἡλίου), αὐξησις, ἔκφυσις, ρίζα.

ἀνιέναι, ἀπρμφ. τοῦ ῥ. ἀνειμι = παρουσιάζομαι, ἀναφύομαι.

περιγίγνομαι = γίνομαι ἀνώτερος, καταβάλλω.

οἰσιδός (δ) = βέλός. Διὰ τοῦτο αἱ πληγαὶ τῶν βελῶν τούτων ἦσαν ἀθεράπευτοι.

γ') Κερυντίτις-ιδός (ἡ), ἡ ἐκ Κερυντίας, ὄρους τῆς Ἀχαΐας. ἔμπνους-οὐν (ἐπίθ.) = ζωντανός.

ἐνεγκεῖν, ἀπρμφ. ἄορ. ῥ. φέρω.

Οἰνός (ἡ), κόμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὸ ὄρος Ἀρτεμίσιον.

τρῶσαι, ἀπρμφ. ἄορ. τοῦ ῥ. τιτρώσκω = πληγώνω.

κάμνω = κουράζομαι.

ἐπειγόμεαι = σπεύδω, βιάζομαι βιαστικῶς. Ὁ Ἡρακλῆς ἔσπευδε διότι ἤθελε νὰ φέρῃ εἰς τὰς Μυκήνας ζωντανὴν τὴν πληγωμένην ἔλαφον.

δ') κάπρος (δ) = ἀγριόχοιρος.

Ψωφίς-ιδός (ἡ), πόλις τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸν Ἀροάνιον ποταμόν.

λόχη (ἡ) = τόπος δασώδης.

παρειμένος, μτχ. πρκμ. τοῦ ῥ. παρίεμαι = ἀποκάμνω.

ἐμβροχίζω = συλλαμβάνω διὰ βρόχου.

ε') μόνον, γένους ἀρσενικοῦ.

ἐκφορῶ (έω) = φέρω ἔξω, καθαρίζω.

ὄνθος (ἡ) = κόπρος. — ἐπιταγή (ἡ) = διαταγή.

διεῖλε, ἄορ. ῥ. διαιρῶ (έω) = κρημνίζω.

παροχετεύω = διοχετεύω πρὸς ἄλλο μέρος.

ἐπάγω = ἐπιφέρω, κομίζω, εἰσάγω.

ἔκρους-ου (δ) = μέρος πρὸς ἐκροὴν τῶν ὑδάτων, διέξοδος.

πεπραχέναι, ἀπρμφ. πρκμ. τοῦ ῥ. πράττω = ἐκτελῶ.

στ') Στυμφαλίδς-ιδός (ἡ), νῦν Ζάρακα.

συνηρεφής-ές (ἐπίθ.) = κεκαλυμμένη.

ἄπλετος-ον (ἐπίθ.)=ἄπειρος, ἀμέτρητος.

ὠρυγή (ἡ)=οὐρλιασμα.

ἀμηχανῶ (έω)=εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ.

κρόταλον (τὸ)=ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου κίμναι τις κρότον.

δοῦπος (ὁ)=κρότος.—**δέος (τὸ)**=φόδος.

ἀναπέτομαι=πετῶ ὑψηλά.

ζ') **ἀξιῶ (όω)**=κρίνω ἀξίον, ἀπαιτῶ.

εἶασεν, ἀόρ. τοῦ β. εἶῶ (άω)=ἀφήνω.

ἀνετος ον (ἐπίθ.)=ἐλεύθερος.

διαλυμαίνομαι=καταστρέφω, βλάπτω.

η') **Βίστονες-όνων (οί)**, λαὸς κατοικῶν παρὰ τὴν Ροδόπην.

βιάζομαι τινα=καταβάλλω.

ὑπάρχοντες (οί)=οἱ τεταγμένοι πρὸς περιποίησιν.

ἐπιβοηθῶ (έω)=ἔρχομαι ἐναντίον τινός.

ἐπισπῶμαι (άομαι)=σύρω, τραβῶ.

διαφθείρω=φονεύω.

μεθέντος, μτχ. ἀορ. τοῦ ρ. μεθίημι=ἀφήνω.

"Ολυμπον, τὸν λακωνικόν.

πρὸ τῶν...=ὑπὸ τῶν...

θ') **Θερμῶδων οντος (ὁ)**, ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον.

τὰ κατὰ πόλεμον=τὰ πολεμικά.

ἀσκῶ (έω)=ἐξασκῶ, καλλιεργῶ.

τοῦ πρωτεύειν=τοῦ εἶναι πρώτην δηλ. βασίλισσαν.

Θεμισκυρα (ἡ), ἡ πόλις τοῦ Εὐξείνου παρὰ τὸν Θερμῶδοντα.

ὡς αὐτὸν=πρὸς αὐτόν.

ἦκω=ἔχω ἔλθει.

εἰκάζομαι=λαμβάνω τὴν μορφήν.

καταθέω=τρέχω κάτω (εἰς τὴν παραλίαν).

σὺν ἵπποις=ἔφιπποι.

ἀγωνίζομαι=συνάπτω μάχην.

ι') **Γάδειρα-ων (τὰ)**, νῦν **Κάδιξ**.

συμφυῆς-ες (ἐπίθ.)=φύσει ἠνωμένος μετὰ τινός.

λαγῶν-όνος, (ἡ), πληθ. **λαγόνες**=τὸ μέρος τοῦ σώματος μεταξὺ ὀσφύος, πλευρῶν καὶ ἰσχύου· τὰ μαλακά, τὰ λαγγόνια.

φοινικοῦς-ῆ-οῦν (ἐπίθ.)=κόκκινος.

Εὐρυτίων-ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἐρυθείας, γαμβρὸς τοῦ Γηρυόνου.

Ἵορθρος (ὄ), τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης.

παρέρχομαι=περνῶ.

Ταρτησσός (ἦ), πόλις τῆς Ἰσπανίας.

ἄρος-ου (ὄ)=ἄριον

δύο στήλας: τὴν **Κάλπην** (νῦν Γιβραλτάρ) καὶ τὴν **Ἀβύλην** (νῦν Κεϋτζ).

ἀλλίζομαι=κατασκηνώνω.

καταλαμβάνω=εὐρίσκω, τυχαίνω τὴν στιγμήν ποῦ γίνεται τι.

συνίσταμαι μάχην=συνάπτω, στήνω μάχην.

καταθύω=θυσιάζω.

ια') Ἑσπερίδες (αἰ), νόμφοι τρεῖς ἢ κατ' ἄλλους ἑπτὰ, θυγατέρες τοῦ ἐκ Μιλήτου Ἑσπέρου.

Ἑπερβόρειοι καὶ Ἑπερβόρειοι (οἱ), ὄνομα ἔθνους μυθώδους, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι πάντας τοὺς πρὸς Βορρᾶν καὶ Δυσμὰς ἀγνώστους λαοὺς.

Ἄτλας (ὄ), ἄρος εἰς τὰ ΒΔ παράλια τῆς Ἀφρικῆς.

Ἑριδανός (ὄ), ποταμός τῆς ἄνω Ἰταλίας (ὄ νῦν Πάδος)

Διὸς καὶ Θέμιδος, ἐνν. θυγατέρας.

Νηρεὺς-ἑως (ὄ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, προλέγων εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ μέλλοντα.

χωρίον (ιὸ)=χώρα, μέρος.

ἐπέρχομαι=διέρχομαι, ἐπισκέπτομαι (τόπον τινα).

πόλος (ὄ)=1) ἄξων· 2) ἡ σφαῖρα ἢ στρεφόμενη περὶ ἄξονα, ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ στερέωμα.

ὑποδέχομαι=λαμβάνω ἐπάνω μου.

δρέπομαι=κόπτω, συλλέγω.—ἀποκομιζω=φέρω ὀπίσω.

ιβ') κατῆει, πρτκ. τοῦ ῥ. κατέρχομαι.

Πλούτωνα=ἄπο τὸν Πλούτωνα.

χωρὶς ὧν εἶχεν ὄπλων=χωρὶς τῶν ὄπλων ἃ εἶχε, δηλ. τὸ ρόπαλον καὶ τὸ τόξον.

κρατῶ (έω)=νικῶ, καταβάλλω· κρατοῦντα=ἄν καταβάλλη.

σύλη (ἦ)=εἴσοδος, ἀνοιγμα, στόμιον.

Ἀχέρων (ὄ), ποταμός τοῦ Ἄιδου.

συμφράττομαι τῷ θώρακι=φράσσομαι, κλείομαι ὀλόγυρα, σκεπάζομαι μετὰ τὸν θώρακα, φορῶ τὸν θώρακα.

λεοντιῆ (ἦ)=τὸ δῆρμα (τοῦ Νεμεαίου) λέοντος, τὸ ὁποῖον ἐφόρει ὁ Ἑρακλῆς.

περιβάλλω τινί τὰς χεῖρας = ῥίπτω τὰς χεῖρας περίξ τινός,
πιάνω τι μὲ τὰς χεῖρας.

ἀνήκει, ἄορ. τοῦ ῥ. *ἀνίημι* = χαλαρώνω, ἀφήνω τινά.

πείδω = ἀναγκάζω νὰ ὑποκύψῃ.

3. Ἑρακλέους τελευτή.

παραγίγνομαι = ἔρχομαι. — *Καλυδῶν (ἡ)*, πόλις τῆς Αἰτωλίας.

μνηστεύομαι = ζητῶ εἰς γάμον.

περιέκλασε, ἄορ. τοῦ ῥ. *περικλάω* = περιστρέφω, σπάζω.

ἄγομαι = λαμβάνω σύζυγον.

κόνδυλος (ὁ) = κλειδώσις, πυγμή, γροθιά.

συγγνωμονῶ (έω) = συγχωρῶ.

κατὰ τὸν νόμον τὴν φυγὴν... Ὁ φονεύων τινά ἀκουσίως ἀπὴρ-
χετο εἰς ἔξοριαν, ὅπως αὐτὸς ἑαυτὸν τιμωρήσῃ καὶ διαφύγῃ
τὴν ἐκ τῶν συγγενῶν τιμωρίαν.

διαγιγνώσκω = κρίνω, ἀποφασίζω.

Κήυξ-υκος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Τραχίνος, πόλεως παρὰ τὸν Μαλια
κὸν κόλπον.

φίλτρον (τὸ) = θέλγητρον, μέσον διὰ τοῦ ὁποίου τις ἀγαπάται.

ἀκίς-ίδος (ἡ) = αἰχμή.

Οἰχαλία (ἡ), πόλις τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸν Πηγεῖον.

θέλων: διότι δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του σύζυγον.

αἰρῶ-έω = κυριεύω.

οὔσοντα, μτχ. μέλλ. τοῦ ῥ. *φέρω*.

ἰδς (ὁ) = δηλητήριον. Ἐδηλητηριάσθη τὸ αἷμα τοῦ Νέσσου ἐκ τῆς
χολῆς τῆς Λερναίας Ὑδρας, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ἑρακλῆς ἔχρισε
τὰ βέλη.

τὸν χροῦτα, αἰτ. τοῦ *χροῦς* = δέριμα, ἐπιδερμῖς.

σήπω = σαπίζω.

ἔνθα δὴ = τότε λοιπόν.

ἀπέσπα = προσεπάθει νὰ ἀποσπάσῃ.

προσπεφυκότα, μτχ. πρkm. τοῦ ῥ. *προσφύομαι* = προσκολλῶμαι.

ἀναρτῶ ἑμαυτὸν = ἀπαγχονίζομαι.

ὑφάπτω = βάζω ὑποκάτω φωτιά.

Ποίας-αντιος (ὁ), εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ πατὴρ τοῦ Φιλοκτήτου,
ὁ ὁποῖος ἐκληρονόμησε καὶ τὰ ὅπλα τοῦ Ἑρακλέους μετὰ τὸν
θάνατον τοῦ πατρὸς του.

ὑποστάν, μτχ. ἄορ. ὁ' τοῦ ῥ. *ὑφίσταμαι* = στέκω ὑποκάτω.

4. Κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν.

μεθίσταμαι εἰς τοὺς θεοὺς=μεταβαίνω εἰς τοὺς θεοὺς, ἀπο-
θνήσκω.

ἐκδίδωμι=παραδίδω.

ἔλεος (ὀ)=οἶκτος, συμπάθεια.

καθέζομαι ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμόν=καθίζω ὡς ἱκέτης ἐπὶ τὸν
βωμόν τοῦ Ἐλέου. Ἐν Ἀθήναις ὁ ἔλεος ἐτιμᾶτο ὡς θεότης καὶ
διὰ τοῦτο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὑπῆρχε βωμός.

ὕφισταμαι πόλεμον=ἀναλαμβάνω πόλεμον.

ἄρμα (τὸ)=πολεμικὸν ὄχημα.

πέτραι Σκείρωνίδες, βράχοι ἀπότομοι, κείμενοι μεταξὺ Μεγά-
ρων καὶ Καλαμακίου. Ὄνομάσθησαν δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ ληστοῦ
Σκείρωνος, ὁ ὁποῖος ἐνταῦθα διατρίβων ἐλήστευε τοὺς δια-
βάτας.

παριππεύω=διέρχομαι ἐπὶ ἵππου ἢ ἄρματος συρομένου ὑπὸ
ἵππων.

Ἵλλος (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους.

ἀποτεμών, μετοχ. ἄορ. τοῦ ῥ. ἀποιέμενω=ἀποκόπτω.

κερκίς-ίδος (ἦ)=1) σῆτα· 2) ξύλον αἰχμηρὸν ὅμοιον πρὸς καρ-
φίτσαν.

ἀπολομένον, μετοχ. μέσ. ἄορ. ὀ'. τοῦ ῥ. ἀπόλλυμαι.

κάθοδος (ἦ)=ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν στρατεία εἰς Πελοπόννησον.

ἐνιαυτὸν αὐτοῖς ἐν τῇ καθόδῳ γενομένοις=ὅτε εἶχε περάσει
ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς καθόδου αὐτῶν.

φθορὰ (ἦ)=καταστροφή.

κατέχω=κρατῶ ἰσχυρῶς, καταταλαμβάνω.

πρὸ τοῦ δέοντος, ἔνν. χρόνου.

Τληπόλεμος (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους.

Δικύμνιος (ὀ), θεῖος τοῦ Ἡρακλέους.

κατεργάζομαι=κατορθώνω.

κρατῶ (έω)=εἶμαι, γίνομαι κύριός (τινος).

χρῶμαι (άομαι)=ζητῶ χρησμόν.

Τήμενος (ὀ), πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου.

ὁ,τι καὶ τὸ πρότερον, δηλ. περιμείναντας τὸν τρίτον καρπὸν
κατέρχεσθαι.

συμβάλλω τοὺς χρησμούς=ἐννοῶ, ὀρθῶς ἐρμηνεύω τοὺς χρη-
σμούς.

λέγειν γὰρ=ἔλεγον γὰρ οἱ χρησιμοί.

ἐπήξατο, ἀόρ. μέσ. τοῦ ῥ. πῆγνυμι ναῦς=κατασκευάζω ναῦς.
ἀπ' ἐκείνου=ἔκτοτε.

Ἄριστόδημος (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἄριστομάχου.

κεραυνοῦμαι (όομαι)=πλήττομαι διὰ κεραυνοῦ.

περιπίπτω συμφορᾶ=συμβαίνει εἰς ἐμὲ συμφορά, πάσχω συμφορὰν.

ἐνθιάζω=ἐνθουσιῶ, προφητεύω.

λύμη (ῆ)=φθορά, καταστροφή, ὄλεθρος· ἐπὶ λύμη=πρὸς καταστροφήν.

πρὸς Πελ.=ὑπὸ Πελοπ.—λιμὸς (ὀ)=πεινα.

διὰ τοῦ μάντεως=διὰ τὸν φόνον τοῦ μάντεως.

φυγαδεύω=ἐξορίζω.

ἀνελόντια, μτχ. ἀορ. ῥ. τοῦ ῥ. ἀναιρῶ=φονεύω.

ἡγεμῶν (ὀ)=ἑδηγός.

ἐκκόπτω=ἀποκόπτω, βγάζω (ὀδόντα, ὀφθαλμόν)· ἐκκόπτομαι τὸν ὀφθαλμόν=χάνω τὸν ὀφθαλμόν, τυφλοῦμαι,

συμβάλλω τινὶ=συμπλέκομαι, συγκρούομαι πρὸς τινά· συμβάλλω τὸν χρησμόν=ἐρμηνεύω τὸν χρησμόν.

προτερῶ (έω)=νικῶ.

Αἰγίμιος (ὀ), βασιλεὺς τῶν Δωριέων, τὸν ὄπαϊον ὁ Ἡρακλῆς ἔσωσε κατὰ τὸν πρὸς Λαπίθας πόλεμον· διὰ τοῦτο οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐδοήθησαν τοὺς Ἡρακλεΐδας.

ληξις (ῆ)=λαχνός, κλήρος, μερίδιον.

βῶλος (ὀ)=σῶλος.

ἀναφαίνομαι=γίνομαι γνωστός, ἔρχομαι εἰς φῶς, βγαίνω ἔξω.

ἐλκυσθεΐσης, δηλ. τῆς ψήφου.

φρῦνος (ὀ)=εἶδος βατράχου ζῶντος εἰς τὴν ξηράν.

καταλαμβάνω=εὐρίσκω.

ἀλκή (ῆ)=πολεμικὴ ἀνδρεία.

θηρίον (τὸ)=ζῷον.

ἐπιόντας, μτχ. τοῦ ῥ. ἔπειμι=ἐπέρχομαι (ἐναντίον τινός).

Δ'. ΘΗΒΑΪΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. Ὁ Οἰδίπους φονεύει τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

Ἀμφίων-ονος (δ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ὅστις περιετείχισε τὰς Θήβας παίζων τὴν λύραν.

ἄγομαι = νυμφεύομαι.

χεῶ (άω) = χρησιμοδοτῶ.

γεννῶ (άω) = γεννῶ, ἀποκτῶ τέκνα.

νομεύς (δ) = ποιμὴν.

περόνη (ή) = πόρπη, καρφί.

διατρέσας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ ρ. διατρέω = διατρυπῶ.

σφυρὰ (τά) = κότσα (τά).

ἀνελοῦσα, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ρ. ἀναιρῶ = ἀναλαμβάνω.

ὑποβάλλομαι = θέτω εἰς θέσιν γνησίου παιδός, θεωρῶ ὡς γνήσιον τέκνον μου.

Οἰδίπους-οδος (δ) = δ ἔχων φουσκωμένους τοὺς πόδας.

τίθεμαι ὄνομα = δίδω ὄνομα.

ἀνοιδῆσαι, ἀπρμφ. ἀορ. τοῦ ρ. ἀνοιδέω = φουσκώνω.

τελειοῦμαι (δομαι) = φθάνω εἰς τελειότητα, τελειοποιούμαι.

ἐν δώμῃ = κατὰ τὴν σωματικὴν δύναμιν.

ὑπόβλητος ον (ἐπίθ.) = ὡς νόθος.

ὁ δέ = ἐκεῖνος δέ, δηλ. ὁ Οἰδίπους.

πυνθάνομαι = ζητῶ πληροφορίας.

ἴδιος α ον (ἐπίθ.) = ἰδιαίτερος, ἰδικός (του).

νομίζων ἐξ ὧν... = νομίζων γονεὺς ἐκείνους ἐξ ὧν...

συντυγᾶνω = συναντῶ.

ὄχοῦμαι (έομαι) = φέρομαι, πορεύομαι ἐπὶ ὄχληματος.

ἐκχωρῶ (έω) = παραχωρῶ, παραμερίζω.

δι' ἀπείθειαν καὶ ἀναβολὴν = καὶ διότι δὲν ἐπέστη καὶ ἐδράσυνε.

2. Τὸ αἶνιγμα τῆς Σφιγγός.

κατέχω = καταλαμβάνω. — **βάσις (ή)** = βῆμα, πόδες.

ὄρνιθος, δηλ. ἀετοῦ. — τί ἐστιν = τί πρᾶγμα εἶναι.

τηνικαῦτα (ἐπίρρ.) = τότε. — **ἠνίκα (σύνδ.)** = ὅτε.

συνιόντων εις αὐτό = ἔτε συνήρχοντο εις αὐτό, πρὸς λύσιν αὐτοῦ.
ἕνα, δηλ. ἐκ τῶν Θηβείων.

κῶλα (τὰ) = ἄκρα (τά), δηλ. χεῖρες καὶ πόδες.

βάκτρον (τὸ) = βικτηρία, βάβδος.

τεκνώ (ὁω) = τεκνοποιῶ, ἀποκτῶ τέκνα.

φανέντων τῶν λανθανόντων = ἀφοῦ ἔγιναν φανερά τὰ κρυπτόμενα, ἔτι δηλ. ὁ μὲν Λαίος ἦτο πατήρ, ἡ δὲ Ἰοκάστη μήτηρ τοῦ Οἰδίποδος.

ελαύνομαι = ἐκδιώκομαι (ὡς ἀνόσια πράξας).

ἀράς τίθεμαί τι = καταρῶμαί τινα. — *επαυῖνω* = ὑπερασπίζω.

Εὐμενίδες : κατ' εὐφημισμὸν ὠνομάζοντο οὕτω αἱ Ἐρινύες.

τέμενος (τὸ) = ἱερὸς τόπος, ἱερόν.

προσδέχομαι = παραδέχομαι, (παθητ.) γίνομαι δεκτός.

3. Ὁ πόλεμος τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

συντίθεμαι = συμφωνῶ, κάμνω συμφωνίαν.

καὶ αὐτοῖς δοκεῖ = καὶ αὐτοὶ ἀποφασίζουσιν.

παρ' ἐνιαυτὸν = ὁ εἰς τὸν ἕνα χρόνον καὶ ὁ ἄλλος τὸν ἄλλον.

ἄρχω = βασιλεύω.

ὁ ἕτερος = ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο.

φυγαδεύομαι = ἐκδιώκομαι.

προσπελάζω = πλησιάζω.

Τυδεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως φεύγων τὴν πατρίδα τοῦ Καλυδῶνα.

διὰ φόβον, τὸν ὁποῖον διέπραξεν, ἦλθεν εἰς Ἄργος ὀλίγον πρὸ τοῦ Πολυνεΐκου.

βασιλῆιος (ἐπίθ.) = βασιλικός· *βασίλεια (τὰ)* = ἀνάκτορα.

ἐπιφανείς, μτχ. παθητ. ἄορ. 6' τοῦ β. *ἐπιφαίνομαι* = παρουσιάζομαι.

βοή (ἡ) = φωνὴ ἰσχυρά, πολεμικὴ κραυγὴ, μάχη.

ὑπομνησθεῖς, μτχ. ἄορ. τοῦ β. *ὑπομνησκομαι* = ἐνθυμοῦμαι.

τὰς θυγατέρας : Ἀργεῖαν καὶ Ἰπποδάμειαν ἢ Δηϊπόλην.

εἴλειτο, ἄορ. β'. τοῦ β. *αἰροῦμαι* = ἐκλέγω, λαμβάνω.

νυμφίος (ὁ) = γαμβρός.

προτομή (ἡ) = τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τοῦ στήθους μέρος ἀνθρώπου ἢ ζῴου.

κατάξειν, ἀπρμφ. μέλλ. τοῦ β. *κατάγω* = ἐπιναφέρω εἰς τὴν πατρίδα.

ἀριστεῖς (οἱ) = πρῶτοι κατὰ τὸ γένος καὶ τὴν ἀνδρείαν.

ἠγεμῶν (ὁ) = στρατηγός.

προεροῦντα, μτχ. μέλλ. τοῦ β. **προλέγω** = ἵνα προείπη.

διάπειρα (ἡ) = δοκιμή.

καθ' ἕνα = ἕνα ἕνα χωριστά.

περιγίγνομαι τινος = φαίνομαι ἀνώτερός τινος, καταβάλλω τινά.

ἀπίοντα = ἀπερχόμενον.

χωρὶς = ἐκτός.

Μαίων-ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴμονος, ὁ ἐπιπῖος δὲν ἐφρονεύθη ὑπὸ τοῦ Τυδέως, ἵνα ἀναγγεῖλη τὸν θάνατον τῶν ἄλλων.

προσῆσαν, πρτκ. τοῦ **προσέρχομαι τινι** = πλησιάζω εἰς τινα.

οὐσῶν = ἐπειδὴ ἦσαν.

ἴσοις = πρὸς ἴσους.

πήρωσις (ἡ) = βλάβη (τῶν ὀφθαλμῶν), τύφλωσις.

ἐπιδίδωμι ἑμαυτὸν σφάγιον = προσφέρω ἑμαυτὸν θυσίαν.

ἀνῆει, πρτκ. τοῦ β. **ἀνέρχομαι** = ἀναβαίνω.

τροπή γίγνεται = τρέπονται εἰς φυγὴν.

ὡς = ἐπειδὴ.

δόξαν (αἰτ. ἀπόλ. μτχ. ἀορ. τοῦ β. **δοκεῖ**) **ἐκατέροις** = κατ' ἀπό-
φασιν καὶ τῶν δύο.

καρτερός-α ὄν (ἐπίθ.) = ἰσχυρός, μέγας, πεισματώδης (μάχη).

τιτρώσκω = πληγώνω.

ἡμιθνής-ἦτος = ἡμιθανής, μισοπεθαμένος.

δίιστημι = διαχωρίζω, ἀνοίγω.

Ἄρλιων-ονος (ὁ), μυθικός ἵππος ἀνήκων πρότερον εἰς τὸν Ἑρα-
κλέα.

φυλακὴ (ἡ) = φρουρά.

φωρῶμαι (ἀομαι) = ἀνακκλύπτομαι, συλλαμβάνομαι.

ἐγκρύπτομαι τῷ τάφῳ = ἐνταφιάζομαι.

ἔλεος (ὁ) = οἶκτος, συμπάθεια.

ἐλέου βωμόν : ἐν Ἀθήναις ὁ ἔλεος ἐτιμᾶτο ὡς θεότης καὶ διὰ
τοῦτο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὑπῆρχε βωμός.

ἱκετηρία (ἡ) = κλάδος ἐλκίας, τὸν ὅποιον ὁ ἐκέτης ἐκράτει εἰς
τὴν χεῖρα ὡς σύμβολον τῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἀξιώσεών
του· **ἱκετηρίαν τίθημι** = ἱκετεύω.

4. Ὁ πόλεμος τῶν Ἐπιγόνων.

προαιροῦμαι (έομαι) = προτίθεμαι, ἀποφασίζω.

τιμωροῦμαι (έομαι) = ἐκδικοῦμαι, λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ τι.

μαντεύομαι = ζητῶ χρησμόν, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τι.

θεσπίζω = λέγω, χρησιμοδοτῶ.

Ἄλκμαίωνωνος (δ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου· ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν αὐτοῦ ἔγινεν ἡ ἐκστρατεία τῶν Ἐπιγόνων.

ἐλόμενοι, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. *αἰροῦμαι (έομαι)* = ἐκλέγω.

πορθῶ (έω) = λεηλατῶ. — *αὐτούς*, δηλ. τοὺς Θηβαίους.

ἀπήνη (ή) = ἄμαξα. — *παραγενομένων* = ὅτε ἔφθασαν.

καταστρέφω τὸν βίον = ἀποθνήσκω.

ἐπὶ πολὺν διέρχομαι = πολὺ προχωρῶ.

Ἔστιαια (ή), πόλις τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸν Ὀλυμπον.

δρασμὸς (δ) = φυγή, δραπετεύσις.

λεία (ή) = λάφυρα. — *καθαίρω (έω)* = κρημνίζω.

γὰρ = διότι.

εὐχομαι = ὑπισχοῦμαι νὰ..., κάμνω τάξιμο.

Ε'. ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ

ἐμβாலούσης = ἐπειδὴ ἐνέβαλε.

Αἴγυπτον = ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον.

αὐθις (ἐπίρρ.) = πάλιν, ἀκολούθως.

καθαρθεῖς, μτχ. παθητ. ἀορ. τοῦ ῥ. *καθαίρωμαι* = καθαρίζομαι, καθίσταμαι ἄγνός.

Ῥέα (ή), θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ σύζυγος τοῦ Κρόνου.

τὰς τελετάς, δηλ. τὰ Βακχικὰ ὄργια.

ἐκμανθάνω = μανθάνω καλά.

ἐπὶ Ἰνδοὺς = εἰς Ἰνδοὺς.

ἐπείγομαι = σπεύδω, βιάζομαι νὰ πορευθῶ.

παροικῶ (έω) = κατοικῶ πλησίον.

ὕβριζω=φέρομαι ὑδριστικῶς, παρεκτρέπομαι.

αὐτόν, δηλ. τὸν Διόνυσον.

Βάκχαι (αἱ)=γυναῖκες τελοῦσαι τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου· ἐλέγοντο δὲ καὶ μαινάδες.

Σάτυροι (οἱ): ἦσαν σύντροφοι καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Βάκχου, ἔχοντες ὡτα μακρὰ καὶ ὀξέα μὲ οὐρὰν καὶ πόδας τράγου.

ἐμποιῶ τι μανίαν=καθιστῶ τινὰ τρελλόν.

ὁ δέ, δηλ. Λυκοῦργος.

μειμνῶς, μτχ. πρkm. τοῦ ῥ. μαίνομαι.

πελέκει=διὰ πελέκεως.

ἀκρωτηριάζω=κόπτω τὰ ἄκρα.

σωφρονῶ (έω)=εἶμαι σώφρων, γίνομαι σώφρων· ἔσωφρόνησε=κατέπαυσεν ἡ μανία του.

ἔχρησεν, ἀόρ. τοῦ ῥ. χράω=χρησιμοδοτῶ.

ἔδησαν, ἀόρ. τοῦ ρ. δέω=δένω, δεσμεύω.

ἐκεῖ, δηλ. εἰς τὴν Ἰνδικήν.

βακχεύω=τελῶ τὰ Βακχικὰ ὄργια.

κατὰ μανίαν=ἐνεκα μανίας.

μελεῖζομαι=κομματιάζομαι.

ἔξέμηγε, ἀόρ. τοῦ ῥ. ἐκμαίνω=καθιστῶ (τινα) μανιακόν, ἐμ-
βάλλω μανίαν (εἰς τινα).

αἱ δὲ=ἐκεῖναι δέ.

ἐπιμαστιδῖος -ον (ἐπίθ.)=ὁ θηλάζων.

σιτοῦμαι (έομαι)=τρώγω.

ληστρικὸς-ῆ-όν (ἐπίθ.)=πειρατικὸς.

μισθοῦμαι (όομαι)=ἐνοικιάζω, ναυλώνω.

ἐπείγομαι=σπεύδω, βιάζομαι.

ἀπεμπολήσοντες (τοῦ ῥ. ἀπεμπολάω)=διὰ τὰ πωλήσουν.

ἔπλησε, ἀόρ. τοῦ ῥ. πίπλημι=γεμίζω.

ἐμμανῆς -ές (ἐπίθ.)=τρελλός.

κατὰ τῆς θαλάσσης φεύγω=πηδῶ κάτω εἰς τὴν θάλασσαν.

ἀνάγω=αναδιδάζω.

μανθάνω=μανθάνω, ἐννοῶ, παρατηρῶ.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

1. Φωκίωνος ἀμνησικακία.

ἀμνησικακία = τὸ νὰ λησμονῇ τις τὰ κακὰ τὰ ὅποια ἔπαθε.

ὁ τοῦ Φώκου, δηλ. υἱός.

καταγιγνώσκομαι θάνατον = καταδικάζομαι εἰς θάνατον.

πιεῖσθαι, ἀπρμφ. μέλλ. (**πίομαι καὶ πιούμαι**) τοῦ ῥ. **πίνω**.

κῶνειον (τό) = δηλητήριο, τὸ ὅποion ἔπινον ἐν Ἀθήναις οἱ καταδικαζόμενοι εἰς θάνατον.

ἐπεὶ = ὅτε.

ἄρρεξεν, ἄορ. τοῦ ῥ. **ἄρρω** = ἐκτείνω, προτείνω.

δήμιος (ὁ) = δημόσιος δοσλος, ἐκτελῶν τὰς θανατικὰς ποινὰς.

κύλιξ-κος (ῆ) = ποτήριον.

οἱ προσήκοντες = οἱ συγγενεῖς.

ἤροντο, μέσ. ἄορ. β'. τοῦ ῥ. **ἔρω** (ἄω).

λέγω = παραγγέλλω.

ἐπισκῆπτω = ἐπιπίπτω ὡς κεραυνός, ἐξορκίζω (τινὰ νά...).

μνησικακῶ (έω) = ἐνθυμοῦμαι τὸ κακὸν τὸ ὅποion ἔπαθα.

μηδέν, ἐπίρρημα.

φιλοτήσιος α-ον (ἐπίθ.) = ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φιλίαν, ὁ προάγων τὴν φιλίαν. **φιλοτησία** (ἐνν. **κύλιξ**) = ποτήριον φιλίας, ἀγάπης, κέρσμα. ὑπὲρ **τῆς παρ' αὐτῶν φιλοτησίας** = ἕνεκα τοῦ ἐκ μέρους αὐτῶν προσφερομένου κεράσματος. Ἐνταῦθα λέγεται τοῦτο εἰρωνικῶς.

2. Φωκίωνος καὶ Ἐπαμεινώνδου ἀφιλοχρηματία.

τάλαντον (τό), ἰσοδυναμεῖ πρὸς 6.000 δραχμάς.

ὅτι = διότι.

καλὸς καὶ ἀγαθός: ἐσήμαινε τὸ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ καλῶς ἀνατετραμμένον.

N. Ζαφειρίου. Ἐκλογαὶ ἐκ τοῦ Ἀπολλοδώρου καὶ Αἰλιανοῦ 4

οὐκοῦν=λοιπόν.

ἔασάτω, προστ. ἄορ. τοῦ ῥ. ἔῶ(άω)=ἄφήνω.

Ἰάσων οἶος (δ), τύραννος τῶν Φερῶν (Θεσσαλίας).

χρυσοῦς (δ)=χρυσοῦν νόμισμα, ἰσοδυναμοῦν πρὸς εἴκοσι δραχμάς.

ἄρχω χειρῶν ἀδίκων=ἀρχίζω πρῶτος τὴν ἀδικίαν.

ἐφόδιον (τὸ)=πᾶν χρήσιμον διὰ τὴν πορείαν, δαπάνη διατροφῆς
κατὰ τὴν πορείαν.

πυθόμενος, μτχ. ἄορ. β'. τοῦ ῥ. πυνθάνομαι=ζητῶ πληροφο-
ρίας, μανθάνω.

ἀπόδος, προστ. ἄορ. τοῦ ῥ. ἀποδίδωμι=δίδω ὀπίσω, παραδίδω.

πρίω, προστ. ἄορ. ἐπριάμην τοῦ ῥ. ὠνοῦμαι=ἀγοράζω.

καπηλεῖον (τὸ)=ἔδωδιμοπωλεῖον, μπκαλίκο.

καταξήσεις, μέλλ. τοῦ ῥ. καταξῶ (άω)=περνῶ τὴν ζωὴν μου.

3. Ξενοκράτους φιλοικτιρμοςύνη.

Χαλκηδόνιος (δ), κάτοικος τῆς Χαλκηδόνος, πόλεως ἔναντι τῆς
Κωνσταντινουπόλεως (νῦν Καδῆκιστ).

ἑταῖρος (δ)=φίλος.

τά τε ἄλλα=καὶ κατὰ τὰ ἄλλα.

φιλοικτιρμων-ον (ἐπίθ.)=δ ἀγαπῶν νὰ ἔλεη, εὐσπλαχνίζεται.

καὶ οὖν=καὶ λοιπόν.

στρουθὸς (δ)=σπουργίτης.

κόλπος (δ)=κόρφος, ἢ πτυχὴ τὴν ὁποίαν σχηματίζει τὸ ἔνδυμα
πίπτων ἄνωθεν τῆς ζώνης.

κατέπη, ἄορ. θ'. τοῦ ῥ. καταπέτομαι=πετῶ κάτω.

ἀσμένως (ἐπίρρ.)=εὐχαρίστως.

ἄρεις (δ)=πηγόν.

ἔστε (σύνδ.)=μέχρις ὅτου.

ἐπεὶ (σύνδ.)=ἄφοῦ.

ἀπλώσας, μτχ. ἄορ. τοῦ ῥ. ἀπλώω=ἀναπτύσσω, ξεδιπλώνω,
ἀνοίγω.

ἐπιλέγω=λέγω πρὸς τούτοις, προσθέτω.

ὅτι μὴ=ὅτι δέν.

ἐκδίδωμι τὸν ἐκέτην=παραδίδω τὸν καταφυγόντα εἰς ἐμὲ ἐκέτην.

ἐκέτης (δ)=δ καταφεύγων πρὸς τινὰ καὶ ζητῶν μὲ παρακλήσεις
προστασίαν.

4. Αἰνείου εὐσέβεια.

- ἔάλω*, ἄορ. 6' τοῦ ῥ. *ἄλισκομαι* = ἀλχμαλωτίζομαι, κυριεύομαι.
οἰκτεῖρω = εὐσπλαγχνίζομαι.
ἀποφέρω = ἀποκομίζω.
ἀράμενος, μτχ. ἄορ. τοῦ ῥ. *αἴρωμαι* = σηκώνω ἐπάνω μου.
ὑπερορῶ (ἄω) = παραβλέπω, περιφρονῶ.
ἡσθένεις, μτχ. ἄορ. τοῦ ῥ. *ἡδομαι* = εὐχαριστοῦμαι.
ἐπὶ τῇ εὐσεβείᾳ = διὰ τὴν εὐσέβειαν.
συγχωρῶ τινι = ἐπιτρέπω εἰς τινά.
πάνυ σφόδρα = παρὰ πολύ.
ὑπερεκπλήττομαι = ὑπερβολικὰ ἐκπλήττομαι.
οὐχ ἥμισυ = τὰ μέγιστα.
οἱ γεινόμενοι = οἱ γονεῖς.
δι' αἰδοῦς ἄγω τινά = σέβομαι τινά.

5. Πλάτωνος ταπεινοφροσύνη.

- ἀγνώως - ᾧτος* = ἄγνωστος.
οὕτω = τόσον πολύ.
χειροῦμαι (δομαι) = κάμνω ὑποχείριον.
ἀνεδήσατο, μέσ. ἄορ. τοῦ ῥ. *ἀναδέω - ἀναδοῦμαι* = στεφανώνω,
 κερδίζω τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην.
συνουσία (ῆ) = συναναστροφή.
ὥς = ὥστε.
συντυχία (ῆ) = ἐπιτυχία, εὐτυχῆς συμβάν, γνωριμία.
ἐμφανίζω τινι = παρουσιάζω, φανερώω εἰς τινά.
εὖ μάλα = παρὰ πολύ.
ἄγε (ἐπίρρ.) = ἐμπρός.
δμιλητής (δ) = δ συναναστρεφόμενος, μαθητής.
ἡγησάι, προστ. μέσ. ἄορ. τοῦ ῥ. *ἡγοῦμαι (έομαι)* = ὀδηγῶ.
τί, αἰτ. οὐδ. γέν. τῆς ἄορ. ἀντων τίς, τί. Ἐνταῦθα κεῖται ὡς
 ἐπίρρ. = κάπως, ὀλίγον.
εἰ = διότι.
τοσοῦτος - ἡ - ον (ἀντων.) = τόσον μέγας, σπουδαῖος.
ἀτύφως (ἐπίρρ.) = ἄνευ τύφου, ἄνευ ὑπερηφανείας.
συγγίγνομαι τινι = συναναστρέφομαι τινά.
ἀνεπιτηδεύτως (ἐπίρρ.) = ἀπλῶς, ἀφελῶς.
συνόντας, μτχ. τοῦ ῥ. *σύνειμι* = συναναστρέφομαι.

6. Ἡ Λακεδαιμονίων φειδῶ χρόνου.

δεινός—ἡ—ὄν (ἐπίθ.)=φοβερός, ὑπερβολικός.

φειδῶ (ἡ)=οἰκονομία· δεινὴν ποιοῦμαι τοῦ χρόνου τὴν φειδῶ
=κάμνω μεγάλην οἰκονομίαν τοῦ χρόνου.

ταμιεύομαι=ἀποταμιεύω.

ἐπιείγομαι=σπεύδω, βιάζομαι· εἰς τὰ ἐπειγόμενα=διὰ τὰ μάλ-
λον ἐπείγοντα καὶ σπουδαῖα.

ἔραστωναεύω=διάγω ἐν ἀναπαύσει.

ἔραθυμῶ (έω)=μένω ἀργός, εἶμαι ὀκνηρός· ἔραστωναεύω καὶ ἔρα-
θυμῶ εἰς αὐτόν=ἐν ἀναπαύσει καὶ ἐν ὀκνηρίᾳ διέρχομαι
αὐτόν.

ὡς ἂν μὴ.. εἶτα μάτην διαφθείροιτο=ἵνα μὴ πρὸς τὰ ἐκτὸς τῆς
ἀρετῆς ἔργα ἐξοδευόμενος (5 χρόνος) ὕστερον ματαίως κατα-
στρέφεται.

εἶτα=ὕστερον, δηλ. κατόπιν τῆς καταναλώσεως αὐτοῦ εἰς μὴ
ἐνᾶρετα ἔργα.

πρὸς τοῖς ἄλλοις=ἐκτὸς τῶν ἄλλων.

ἀκούσαντες...=ὅτε δηλ. ἤκουσαν.

ἐπισιτέλλω=παραγγέλλω.

ὡς τρυφώντων...ἐκπονούντων=διότι ἐνόμιζον (οἱ ἔφοροι) ὅτι
αὐτοὶ (οἱ καταλαβόντες τὴν Δεκέλειαν) διῆγον βίον μαλθακὸν
μᾶλλον ἢ τὸ σῶμα ἐξήσκουν.

δεῖν, ἐνν. ἔλεγον.

πορίζομαι=ἀποκτῶ.

7. Κινέα φαυλότης καὶ Ῥωμαίων ἀρετή.

δι' ἀπορρήτων=μυστικά.

προσήκानτο, μέσ. ἄόρ. α' τοῦ ῥ. προσίεμαι=δέχομαι.

ἴσασι, γ' πληθ. πρόσ. τοῦ ῥ. οἶδα=γνωρίζω.

ἀγαθός-ἡ-ὄν (ἐπίθ.)—ἄξιος θαυμασμοῦ, ἀνδρείος.

καταγωνίζομαι=καταβάλλω.

ἐξέφηναν, ἄόρ. α' τοῦ ῥ. ἐκφαίνω=φανερώνω.

8. Πῶς οἱ Μυτιληναῖοι τοὺς ἀποστατοῦντας συμμάχους έτιμῶρουν.

ἡνίκα (σύνδ.)=ὅτε.

ἐπήρησαν, ἄόρ. τοῦ ῥ. ἐπαριῶ (άω)=κρεμῶ ὑπεράνω τινός τι
ὡς φόδητρον,

κόλασις (ἤ)=τιμωρία.

καταβιδῶναι, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ ῥ' καταζῶ (άω) ἐν ἀμαθία
καὶ ἀμουσίᾳ=περνῶ τὴν ζωὴν μου ἐν ἀμαθείᾳ καὶ ἐν ἐλλεί-
ψει μορφώσεως.

9. Τί ἐδιδάσκοντο οἱ τῶν Κρητῶν παῖδες.

ψυχαγωγοῦμαι (έομαι)=θέλωμαι.

διαλαμβάνω τῇ μνήμῃ=ἀπομνημονεύω.

τὰ κεκωλυμένα (τοῦ ῥ. κωλύομαι)=τὰ ἀπηγορευμένα.

ἀγνοία πεποικηέναι=ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ ἔχουν πράξει.

10. Τὸ σοφὸν τοῦ Σιμωνίδου.

σύνδειπνον (τὸ)=κοινὸν δεῖπνον.

Σιμωνίδης (ὁ), περίφημος λυρικός ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κέας,
ἀκμάσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἑοῦ αἰῶνος π. Χ.

παραχεῖμα (ἐπίρρ.)=ἀμέσως.

ἐκφασλίζω=ἐξευτελιζῶ, ἀπορρίπτω τι ὡς μὴ καλόν.

παρ' οὐδὲν τίθεμαί τι=θεωρῶ τι μηδαμινόν, ἀνάξιον λόγου.

ὑποτύφομαι=ὑπεκκαίωμαι, διεγείρομαι.

ἔρωσ τοῦ μηδίξειν=ἐπιθυμία τοῦ νὰ μιμηταί τοὺς Μήδους.

ξενία (ἤ)=φιλοξενία, φιλικὴ σχέσις.

Χαλκίοικος, ἐνν. Ἀθηνᾶ: "Ὅτε ἀπεκαλύφθησαν αἱ σχέσεις τοῦ
Παυσανίου πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν, κατέφυγεν οὗτος
εἰς τὸν ναὸν τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς ἵνα σωθῆ, ἀλλὰ ἔκλει-
σαν τὴν θύραν τοῦ ναοῦ καὶ ἀπέθνηεν ἐκ πείνης.

λιμὸς (ὁ)=πεῖνα.

ἀνθρώπων=ἀπὸ ἔλους τοὺς ἀνθρώπους.

ἀλλὰ τηνικαῦτα=τότε ἀκριβῶς.

ἄρα=τῷ ὄντι.

χεῖμα (τὸ)=πράγμα τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται τις. μέγα τι
χεῖμα=πολὺ σπουδαῖον πράγμα.

11. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Ἀπελλῆς.

γραφεῖσαν, μτχ. παθ ἀορ. 6' τοῦ ῥ. γράφω=ζωγραφίζω.

γράμμα (τὸ)=ζωγραφία.

ἔοικα=φαίνομαι.

εἰμι γραφικώτερος ἄλλου=ἔχω περισσοτέραν γνῶσιν ζωγραφικῆς ἀπὸ ἄλλον.

12. Ὁ Σωκράτης ἐλέγχει τὸν τυφὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου.

τυφὸς (ὀ) = ὑπερηφάνεια μεγάλη, ἀλαζονεία.

τυφοῦμαι (όομαι) = ὑπερβολικά ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι.

ἐπὶ τῷ πλούτῳ = διὰ τὸν πλοῦτον.

μέγα φρονῶ (έω) = μεγαλοφρονῶ, ἔχω μεγάλην ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτόν μου.

ἀνάκειμαι = εἶμαι κρεμασμένος.

πινάκιον (τό) = μικρὸς ξύλινος πίναξ.

περίοδος (ῆ) = κύκλος, περίοδος· περίοδος γῆς = χάρτης τῆς γῆς.

ὡς = εὐθὺς ὡς.

διαθρῆσαι, ἀπρμφ. α'. ἀορ. τοῦ ῥ. διαθρέω = βλέπω, ἐξετάζω παρατηρῶ προσεκτικά.

οὐδαμοῦ, ἐνν. τοῦ πινακίου.

ἐπὶ τούτοις = διὰ τούτους, δηλ. τοὺς ἀγρούς.

13. Μενεκράτους τυφὸς.

εἰς τοσοῦτον τύφου = εἰς τόσον μέγαν βαθμὸν ὑπερηφανείας.

προέρχομαι = φθάνω.

ὥστε... ὀνομάζειν = ὥστε νὰ ὀνομάζη.

ἐπιστέλλω = στέλλω.

Φιλίπῳ... εὖ πράττειν = Φιλίπῳ ἐνν. εὐχεταί εὖ πράττειν.

εὖ πράττω = εὐτυχῶ.

ἀντιγράφω = γράφω πρὸς ἀπάντησιν.

ὕγιαίνειν (ἐνν. εὐχεταί) = νὰ ἔχη σῶας τὰς φρένας, νὰ εἶναι στὰ καλά του.

προσάγω ἰνὶ = πλησιάζω, προσεγγίζω εἰς τινὰ τόπον, ταξειδεύω μέχρι τινὸς τόπου.

Ἀντίκυρα (ῆ), πόλις τῆς Φωκίδος εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Κρῖσσαίου κόλπου, γνωστὴ διὰ τὸν ἐλλέβορον (κ. σκάρφη), βοτάνην τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι ἐχρησιμοποιοῦν κατὰ τῆς παραφροσύνης.

αἰνίττομαι = ὀμιλῶ ἀσαφῶς, ὑπαινίσσομαι, ὑπονοῶ.

ἄρα = φυσικά.

ἔστιῶ (άω) = φιλοξενῶ, δίδω γεῦμα.

καὶ δὴ καὶ... = καὶ μάλιστα καὶ...

- θοΐνη** (ἤ) = εὐωχία, τραπέζι. — **ἰδία** (ἐπίρρ.) = ἰδιαιτέρως.
κλίνη (ἤ) = κλίνη τραπέζης, ἀνάκλιτρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξή-
πλώνοντο ἢ ἐκάθηντο κατὰ τὴν ὥραν δείπνου.
κατακλινέντι (ἐνν. αὐτῷ), **μτχ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. κατακλίνομαι** =
ξαπλώνομαι.
παρέθηκε θυμιατήριον = διέταξε νὰ τοποθετήσουν πλησίον τοῦ
θυμιατήριον.
θυμιάται τινι = καίεται θυμίαμα πρὸς τιμὴν τινος.
ἐστιῶμαι (άομαι) = τρώγω.
μεγαλοπρεπής-ές = ἐξαίρετος, λαμπρός.
τὰ πρῶτα = κατὰ πρῶτον.
ἐγκαρτερῶ (έω) = ὑποφέρω μὲ ὑπομονήν.
περιέρχομαί τινι = ἔρχομαι περίξ τινός, καταλαμβάνω τινά.
ἐλέγχομαι = ἐξελέγχομαι, ἀποδεικνύομαι.
καὶ ταῦτα = καὶ μάλιστα.
εὐήθης-ες (ἐπίθ.) = ἀνόητος.
οἴχομαι ἀπιὼν = ἀπέρχομαι ταχέως.
ὑβρίζομαι = προσβάλλομαι.
ἐμμελῶς (ἐπίρρ.) = πρεπόντως, μὲ ἀστεῖον τρόπον.
τοῦ Φιλίππου... ἐκκαλύψαντος = διότι ὁ Φ. ἐξεσκέπασε.

14. Γέλωνος ὄνειρον.

- κατ' ὄναρ** = ἐν ὄνειρῳ, εἰς τὸ ὄνειρό (του).
ἀμυδρὸν (ἐπίρρ.) = ὀλίγον, μόλις νὰ διακρίνεται,
ἀσθενές (ἐπίρρ.) = ἐλαφρῶς.
ὡς ἐν ὄνειρῳ, δηλ. συμβαίνει.
ἀνδρικῶς = γενναίως, δυνατά.
ἄτε.. ἐκπλαγείς = διότι ἐξεπλάγη. — **δέος·ους (τὸ)** = φόβος.
παρακαθεύδω = κοιμῶμαι πλησίον.
περιβάς, **μτχ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. περιβαίνω τινά** = βαδίζω, τοποθε-
τοῦμαι περίξ τινός ἵνα τὸν ὑπερασπίσω.
πάνυ σφοδρῶς = πρὰ πολὺ.
ἀπειλητικὸν (ἐπίρρ.) = ἀπειλητικά.
σύντονον (ἐπίρρ.) = δυνατά. — **ἅμα** = συγχρόνως.
ἀφείθη, **πθ. ἀορ. α' τοῦ ῥ. ἀφίεμαι** = ἀπαλλάσσομαι.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1. Εισαγωγή..... Σελ. 5

Κ Ε Ι Μ Ε Ν Ο Ν

2. Θεογονία » 7
3. Ἀνθρωπογονία » 9
4. Οἱ περὶ Ἡρακλέους καὶ Ἡρακλειδῶν μῦθοι..... » 10
5. Θηβαῖκοι μῦθοι..... » 20
6. Διονύσου περιπέτειαι καὶ πράξεις θαυμασταί..... » 25
7. Διηγήματα ἐκ τῆς Αἰλιανοῦ ποικίλης ἱστορίας..... » 27

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

8. Εἰς τὴν Θεογονίαν » 33
9. Εἰς τὴν Ἀνθρωπογονίαν..... » 35
10. Εἰς τοὺς περὶ Ἡρακλέους μῦθους..... » 36
11. Εἰς τοὺς Θηβαίκοὺς μῦθους » 44
12. Εἰς τὰς περιπετείας τοῦ Διονύσου..... » 47
13. Εἰς τὰ διηγήματα ἐκ τῆς Αἰλιανοῦ ποικίλης
ἱστορίας » 49

024000019904

5266

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

1. Λουκιανοῦ Νεκρικοὶ διάλογοι, διὰ τὴν Α΄ τάξ. τῶν Γυμ.
2. Ξενοφῶντος Ἑλληνικά (Βιβλ. Γ' καὶ Δ') » Β' » » »
3. Ἐκλογαὶ ἐκ τῆς Κύρου Ἀναβά-
σεως τοῦ Ξενοφῶντος διὰ τὴν Β' » » »
4. Ἀρριανοῦ Ἀνάβασις Ἀλεξάνδρου » » Γ' » » »
5. Ἰσοκράτους λόγοι (οἱ διδασκό-
μενοι ἐν τοῖς Γυμνασίοις » » Γ' » » »
6. Δημοσθένους Φιλιππικοὶ (Α΄.
καὶ Β΄) » » Δ' » » »
7. Δημοσθένους Ὀλυνθιακοὶ (Α΄.
καὶ Γ΄) » » Δ' » » »
8. Λυκούργου κατὰ Λεωκράτους
καὶ Ἰσοκράτους Ἐπιστολαὶ
πρὸς Φίλιππον διὰ τὴν Δ' » » »
9. Πλάτωνος Πολιτεία (Βιβλ. Α΄.
καὶ Β΄) » » ΣΓ' » » »
10. Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων μετὰ παραρτήματος τῶν συνω-
νύμων ὁ. διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν γυμνασίων καὶ τοὺς φοι-
τητὰς.

*
*
*

11. Ἡ γεωργία καθ' Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον.
12. Πραγματεία περὶ τῆς συγχρόνου Σαμίας διαλέκτου (Α΄.
βραβεῖον).
13. Ψυχολογία τῶν παιδῶν.
14. Τὸ μητρικὸν δίκαιον ἐν Σάμῳ (ἐγκριθεῖσα διατριβὴ ἐπὶ δι-
δακτορίᾳ).
15. Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία (ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἕως σή-
μερον).
16. Ἡ Σάμος εἰς τὸν πολιτισμόν.
17. Διάφορα ἄρθρα (εἰς περιοδικὰ καὶ ἐγκυκλ. Μακροῆ).

~~~~~
Τιμᾶται Δραχ. 20.-